

BLACK

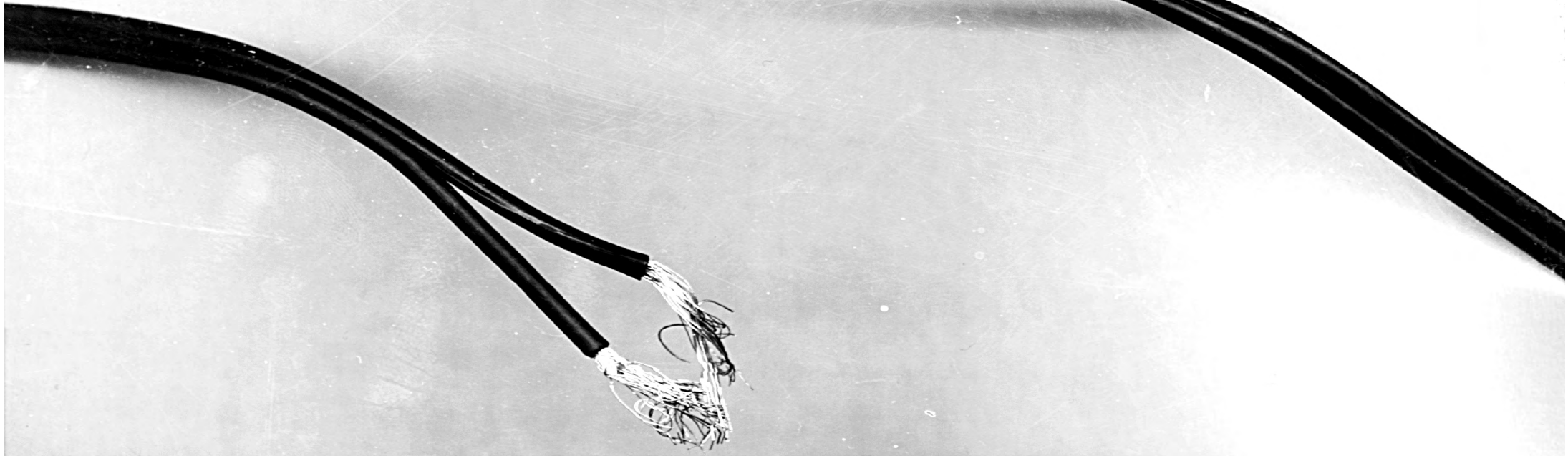
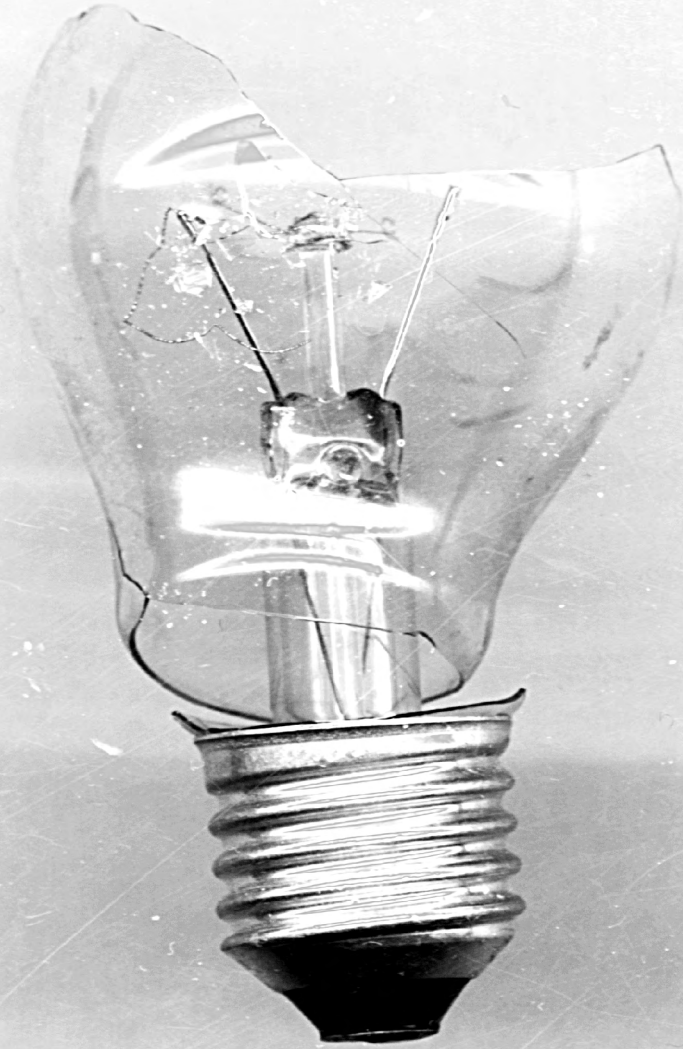

στο Κοινωνικό Εργαστάσιο

OUT

χωρίς αιτίες
τεύχος 00 δοκιμαστικό

αντιεξουσιαστική επιθεώρηση, θεσσαλονίκη, φεβρουάριος 2005

Κυρίες και κύριοι, θα περάσουμε σε ένα μικρό πείραμα!

Little John

Ας φανταστούμε ότι βρισκόμαστε μέσα σε ένα μεγάλο κουτί, μαζί με άλλους ανθρώπους, κάπως στενά αλλά με αρκετές ανέσεις. Ωραία! Τι σας έρχεται στο μυαλό; Ένα διαμέρισμα ίσως; Τι, δεν έχετε όλοι ανέσεις στο διαμέρισμά σας; Δεν πειράζει, φανταστείτε τουλάχιστον να παίζει μια τηλεόραση και εσείς να κάθεστε μαζί με άλλα τρία ή τέσσερα άτομα της αρεσκείας σας σε έναν καναπέ. Είμαι σίγουρος πως όλοι βάλατε τον καναπέ μπροστά στην τηλεόραση, εσάς κάπου στη μέση, όχι, όχι μην φαντάζεστε τον εαυτό σας να τρώει πίτσα, αυτό είναι κάτι που δεν προβλέπεται στο παρόν πείραμα. Ας υποθέσουμε πως εκεί που βλέπετε τηλεόραση με τους φίλους σας ή την οικογένειά σας, μάλλον κάποιο ματς με την εθνική Ελλάδος που ακόμα όμως δεν ξέρετε τα αποτελέσματα, χτυπάει το τηλέφωνο.

Κάποιος πρέπει να το σηκώσει. Τώρα φανταστείτε πως πάνω που δεν θέλετε να χάσετε καμιά στιγμή από το ματς, για καλή σας τύχη πέφτουνε διαφημίσεις. Τι ευχάριστο γεγονός. Σηκώνετε και τρέχετε να απαντήσετε στο τηλέφωνο: -Ναι; ρωτάτε όλο περιέργεια αφού δεν περιμένατε κάποιο τηλεφώνημα από κανέναν.

Από μέσα ακούγεται δυνατή μουσική που σιγά σιγά αισθάνεστε πως κατακλύζει το δωμάτιο, μην τρομάξετε, απλώς βλέπετε το ίδιο κανάλι και ακούγεται η μουσική από τις διαφημίσεις στην άλλη άκρη της γραμμής.

Μεσολαβούν λίγα δευτερόλεπτα, οπότε επανέρχετε ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία σας: -Ποιος είναι, παρακαλώ; ή: -Ναι, ποιος είναι; ή: -Δεν ακούγεστε! ή: -Μίλα ρε μαλάκα, ή απλώς περιμένετε μέχρι κάτι να ακούσετε.

Οπότε και κάποια στιγμή μια γυναικεία φωνή ακούγεται από την άλλη μεριά: -Συγγνώμη αν ενοχλώ, αλλά τη στιγμή αυτή που χιλιάδες άνθρωποι όπως κι εσείς παρακολουθείτε στην τηλεόρασή σας, μαζί με τα αγαπημένα σας πρόσωπα, στον όμορφο καναπέ σας, στο με όχι και πολλές ανέσεις, αλλά αρκετά άνετο σαλόνι σας αυτόν τον τόσο σημαντικό αγώνα, θα ήθελα απλώς να σας υπενθυμίσω πως σε όλο τον πλανήτη διεξάγεται ένας πόλεμος ενάντια σε κάθε μορφή ζωής, ένας πόλεμος που τον έχουν κηρύξει οι κυρίαρχοι και που μόνο σκοπό έχει την διαιώνιση του σάπιου συστήματος της εκμετάλλευσης, της βίας και της υποταγής, την διαιώνιση της κυριαρχίας τους πάνω στις ζωές μας. Για να έχετε τη χαρά να διασκεδάσετε μπροστά στην τηλεόρασή σας, καταναλώνοντας άρτο και θεάματα, κάποιοι άλλοι στην άλλη άκρη της γης ή στην άλλη άκρη της πόλης είναι αναγκασμένοι να στερούνται τα βασικά είδη διαβίωσης, να σκοτώνονται σε ναρκοπέδια, να υφίστανται την πιο σκληρή μορφή εργασιακής εκμετάλλευσης από τα 12 τους χρόνια... -μπιπ- Κλείνετε κάπως ξαφνιασμένα το ακουστικό χωρίς να αφήσετε τη γυναικεία φωνή να τελειώσει. Χωρίς πολλά πολλά γυρίζετε στον καναπέ σας, έχει ακόμα διαφημίσεις – μα, ναι, διαφημίζει τη συσκευή του κινητού που αγοράσατε μόλις πριν μια εβδομάδα. Ένας από την παρέα σας ρωτάει ποιος ήταν στο τηλέφωνο. Εσείς απαντάτε: -Μια τρελή

που έλεγε κάτι μαλακίες για τον πόλεμο, κάτι για ναρκοπέδια και για πτώματα. Οι άλλοι κοιτάνε κάπως παράξενα. Τη μικρή αυτή σιωπή σπάει η έναρξη του δεύτερου ημιχρόνου. Τι καλά! Αυτό που όλοι στην παρέα περίμεναν. Το ματς τελείωσε με τη νίκη της εθνικής! Τι ευχάριστο συναίσθημα, όλοι βγήκαν στα μπαλκόνια, ήδη άρχισε κόσμος να κατεβαίνει στους δρόμους, το βράδυ εξελίσσεται υπέροχα σε ένα ξέφρενο εθνικό πανηγύρι. Κοιμάστε ευτυχισμένοι με το ταίρι σας, όσοι έχετε, χωρίς να ανησυχείτε για το πρωινό ζύπνημα, αφού μέχρι και το αφεντικό σας θα δικαιολογήσει μια μικρή αργοπορία στη δουλειά.

Τέλος πειράματος - Θα αναρωτιέστε ποιο το νόημα όλης αυτής της φανταστικής ιστορίας που δημιούργησε εικόνες και παραλληλισμούς στο μυαλό σας από καταστάσεις που μπορεί με τον α ή β τρόπο να έχετε ζήσει και εσείς. Κανένα!

Τι τρέχει όμως μ' εκείνο το τηλεφώνημα; Απολύτως τίποτα. Αδιαφορήσατε στην ιστορία, συνεχίστε να αδιαφορείτε και τώρα, τι αγχώνεστε; Εσείς να ζήσετε τη ζωή σας όπως πρέπει, χωρίς να ενοχλείτε κανέναν, με τη δουλίτσα σας, την οικογένειά σας, τις σπουδές σας και τα τόσο όμορφα πράγματα που αγοράζετε από τα μαγαζιά.

Τι τρέχει όμως μ' εκείνο το τηλεφώνημα; Μα τι θέλετε, σας είπα δεν έχει απολύτως κανένα νόημα για εσάς, τι να χαλιέστε τώρα. Αν θέλετε λίγη θλίψη δείτε ειδήσεις και ριάλιτι, αν σας συγκινούν οι εικόνες φρίκης από τους ανθρώπους που πεινάνε, ή που σκοτώνονται από βομβαρδισμούς, ε βάλτε και λίγο το χέρι πιο βαθιά στην τσέπη και στείλτε κάνα φράγκο σε καμιά φιλανθρωπική οργάνωση, έτσι θα νιώσετε καλύτερα, μην πολυσκοιτείστε για αυτά τώρα. Και τέλος πάντων ας συζητήσουμε για τίποτα πιο ευχάριστο, ποιος κέρδισε τελικά στο Fame story;

Μικροαστοί, βολεμένοι, τηλεορασόπληκτοι, ελληναράδες, καναπεδάρχες, Μοικονομειάρχες - όταν οι κάννες των εξαθλιωμένων στραφούν εναντίον σας μην αναρωτηθείτε γιατί...

**ΜΕ ΠΑΘΟΣ,
ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΛΙΓΗ
ΦΑΝΤΑΣΙΑ**

**ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ
ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ**

ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ, Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ...ΜΕΓΑΛΟΜΠΑΚΑΛΗΔΕΣ (ή αλλιώς... η εθνοπρέζα βλέπει σοβαρά το μυαλό!)

Εφημερίδα τοίχου
γιατί φοράς κλουβί;
& Jean Paul Mara

«Να ανοίξουμε
δυο μεγάλα
μπακάλικα στα
σκόπια και να δεις
αν έρχονται με
το μέρος μας
ή όχι»

Δήλωση του γνωστού entertainer Δ. Σαββόπουλου

Μια δεκαετία μετά το ξέσπασμα της εθνικιστικής υστερίας των μακεδονικών συλλαλητηρίων για το όνομα της ΠΓΔΜ το θέμα ξανάρχεται στο προσκήνιο. Αφορμή η αναγνώρισή της με το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας» από τις ΗΠΑ – για τα δικά τους συμφέροντα φυσικά και όχι επειδή είναι «ανθέλληνες». Και για να γίνουμε πιο σαφείς, δεν υπάρχουν ούτε «φιέλληνες» ούτε «ανθέλληνες», γιατί στις σχέσεις μεταξύ εθνικών κρατών δεν υπάρχουν φίλιες και έχθρες. Απλά υπάρχουν συμφέροντα, τα οποία μπορεί να είναι κοινά ή μπορεί να συγκρούονται, και βάσει αυτών χαράσσει κάθε κράτος την εξωτερική του πολιτική (και όχι μόνο).

«... αυτοί είναι που χωρίσανε το βίος τους σε πατρίδα, σε σύνορα μας μάντρωσαν σα ζώα σε κλουβιά ...»

Καταρχάς, για να διαλύονται κάποιοι μύθοι: η Μακεδονία είναι γεωγραφική περιοχή με ασαφή όρια¹ και δεν ανήκει –ούτε ανήκε ποτέ– αποκλειστικά στο ελληνικό κράτος². Κατά τη διάρκεια των βαλκανικών πολέμων, όπου τα βαλκανικά κράτη μοιράζονταν τα εδάφη της καταρρέουσας οθωμανικής αυτοκρατορίας, ένα μέρος της κατακτήθηκε από την Ελλάδα,

ένα από τη Σερβία κι ένα από τη Βουλγαρία με κοινή συμφωνία και των τριών χωρών (ως γνωστόν άλλωστε τα σύνορα δεν είναι κάτι που υπήρχε από πάντα³ αλλά χαράζονται μέσα από διακρατικές συμφωνίες και συνήθως μετά από πολέμους όταν τα κράτη μοιράζονται τη λεία τους).

Κατόπιν τα εν λόγω εθνικά κράτη κάνανε ό,τι μπορούσαν για να ομογενοποιήσουν εθνικά τον (κάθε άλλο παρά «εθνικά καθαρό») πληθυσμό των πρόσφατα κατακτημένων περιοχών. Αυτό φυσικά δεν έγινε με ειρηνικό τρόπο αλλά με μαζικές ή άμεσο τρόπο) ανταλλαγές πληθυσμών μεταξύ των εθνικών κρατών. Αναγκάζοντας έτσι ανθρώπους που ζούσαν σε έναν τόπο από τότε που γεννήθηκαν να μεταναστεύουν. Και αυτό φυσικά χωρίς να ρωτηθούν από καμιά «μητέρα πατρίδα» που τους «απελευθέρωνε». Ας μην ξεχνάμε ότι στην ελληνοποίηση της Μακεδονίας έπαιξε καθοριστικό ρόλο η –από το ελληνικό κράτος– εγκατάσταση εκεί 650.000 μικροασιατών προσφύγων μετά την αποτυχία της ιμπεριαλιστικής εκστρατείας της Ελλάδας στην Τουρκία στις αρχές της δεκαετίας του 1920. Ειδικά οι κάτοικοι της «ελληνικής» Μακεδονίας

που αυτοπροσδιορίζονταν ως Μακεδόνες βίωσαν για τα καλά την καταστολή του ελληνικού κράτους στην προσπάθεια βίαιης ενσωμάτωσής τους σ' αυτό (από αναγκαστικές μεταναστεύσεις προκειμένου να γλιτώσουν, φυλακίσεις, αλλαγές ονοματεπωνύμων, μετονομασίες χωριών «προς το ελληνικότερον», απαγόρευση επαναπατρισμού τους μετά τη λήξη του εμφυλίου, δημεύσεις περιουσιών, μέχρι και απαγόρευση ομιλίας (!!!) της γλώσσας τους), επειδή θεωρούνταν άτομα με «μειωμένη εθνική συνείδηση»⁴. Η οποία δεν είναι έμφυτη και δεν ξυπνάει ξαφνικά για να φτιάξει κράτος –σύμφωνα με τον προσφιλή πατριωτικό μύθο– αλλά επιβάλλεται εκ των υστέρων από αυτό σε όσους εγκλωβίζονται στα σύνορά του. Αυτό γίνεται κυρίως (όχι μόνο) μέσω της υποχρεωτικής εκπαίδευσης, της καθιέρωσης εθνικών επετείων, το ξαναγράψιμο της ιστορίας από μια εθνική σκοπιά παρουσιάζοντας το έθνος ως κάτι το αιώνιο που υπήρχε από πάντα, αποϊστοριοποιώντας το και παρουσιάζοντάς το ως κάτι το φυσικό και αντικειμενικά υπαρκτό όπως τα βουνά, οι θάλασσες, τα δάση κτλ. (ας θυμηθούμε μόνο την ανυπόστατη θεωρία της «τρισχιλιετούς ύπαρξης του ελληνικού έθνους», του

«εθνικού μας ιστορικού» Κ. Παπαροηγόπουλου).

Αυτή τη φορά όμως δεν είχαμε ούτε μακεδονομάχους ούτε τα εθνικοπατριωτικά καραγκιοζιλίκια του '92⁵. Αντίθετα διατηρήθηκαν σχετικά χαμηλοί τόνοι (προς το παρόν). Φυσικά το ότι ο εθνικισμός έχει περάσει πια σε δεύτερη μοίρα στο ιδεολογικό οπλοστάσιο των αφεντικών δεν σημαίνει και ότι δεν χρησιμοποιείται πια – έστω σε μικρότερες δόσεις, μέχρι τώρα. Αυτό γιατί οι συνθήκες έχουν αλλάξει, και αν μια δεκαετία πριν αυτές επέτρεπαν σε μια μεγάλη μερίδα του ελληνικού κεφαλαίου να φαντασιώνεται διάλυση του νεοσύστατου κράτους της ΠΓΔΜ και προσάρτηση εδαφών της, οι νέες συνθήκες ευνόησαν τελικά τη φράξια εκείνη των αφεντικών που από τότε υποστήριζε (σε αντίθεση με τους κάθε λογής Παπαθεμελήδες και Σαμαράδες) τη γρήγορη επέλαση του ελληνικού κεφαλαίου στη γειτονική χώρα χωρίς να νοιάζεται ιδιαίτερα για το όνομά της⁶. Κοινή συνισταμένη και των δυο φαινομενικά διαφορετικών κινήσεων των αφεντικών (να τους αγοράσουμε⁷ ή να τους διαλύσουμε) ήταν η επέλαση του επιτιθέμενου ελληνικού καπιταλισμού.

Κι έτσι το ελληνικό κεφάλαιο έχει διεισδύσει για τα καλά στην ΠΓΔΜ ελέγχοντας μεγάλο μέρος της οικονομίας της⁸ και ο ελληνικός στρατός έχει στρατοπεδεύσει εκεί από το 2001⁹, ενώ κάποιοι εξακολουθούν και μιλάνε ακόμα και για μελλοντικές εδαφικές διεκδικήσεις (!!!) εις βάρος της Ελλάδας και για τη φτωχή πλην τίμια ελλαδίτσα που όλοι θέλουν το κακό της. Φυσικά τα ελληνικά αφεντικά (καθόλου φτωχά και καθόλου τίμια) έχουν επεκταθεί τόσο οικονομικά –με χιλιάδες επιχειρήσεις στα Βαλκάνια, καθώς το κόστος εργασίας εκεί είναι

θέση στον παγκόσμιο καταμερισμό εξουσίας. Από αυτή την ιστορία δεν θα μπορούσε να λείψει και η –τόσο χρήσιμη για τα αφεντικά– επίκληση της εθνικής ενότητας (απέναντι στον εκάστοτε κατασκευασμένο εχθρό, προκειμένου να μένει πάντα στο απυρόβλητο η κυριαρχία).

Επειδή «η πατρίδα είναι έννοια συνώδυμη με την απάτη και τη βία», επειδή οι πλαστοί εθνικοί διαχωρισμοί αποκρύπτουν ότι ο εχθρός είναι παντού ο ίδιος (το κράτος, τα αφεντικά και κάθε είδους καταπίεση και εκμε-

χαμηλότερο, ληλατώντας φυσικούς πόρους και ανθρώπους– όσο και στρατιωτικά, διατηρώντας στρατό κατοχής σε Βοσνία, Κόσοβο, ΠΓΔΜ, Αλβανία. Έτσι κι αλλιώς είναι στην ίδια τη φύση κάθε εθνικού κράτους και κεφαλαίου να επεκτείνεται σε βάρος των άλλων, προσπαθώντας έτσι να αξιοποιήσει όσα κλέβει καθημερινά από τους «ντόπιους» και «ξένους» εκμεταλλεζόμενους της επικράτειάς του και να αποκτήσει μια καλύτερη

τάλλευση), επειδή δεν νιώθουμε καμιά «εθνική ταπείνωση», αλλά οργή για την υποβάθμιση της ζωής μας σε επιβίωση, τους καθημερινούς καταναγκασμούς (σχολείο, στρατός, δουλειά...), τον γενικευμένο ετεροκαθορισμό, το διαχωρισμό της κοινωνίας σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, στρεφόμενα ενάντια στην παγίδα της εθνικής ενότητας και του πατριωτισμού.

Ο αγώνας ενάντια στις εθνικές αυταπάτες είναι μέρος του αγώνα για την επανάκτηση της ζωής που μας έχουν κλέψει, για την καταστροφή κάθε εξουσίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Η ευρύτερη περιοχή της Μακεδονίας (δηλ. αυτή που περιλαμβάνει και την «ελληνική» περιοχή και την περιοχή της ΠΓΔΜ και ένα κομμάτι της Βουλγαρίας), μετά την κατάρρευση της αυτοκρατορίας του «μεγάλου» Αλεξάνδρου, περνούσε από τη μια πολυεθνική αυτοκρατορία στην άλλη (ρωμαϊκή, βυζαντινή, οθωμανική) και οι εν λόγω αυτοκράτορες δεν είχαν κανένα λόγο να καθορίσουν τα όρια αυτής της περιοχής, όπως και οποιασδήποτε άλλης εντός της επικράτειάς τους.

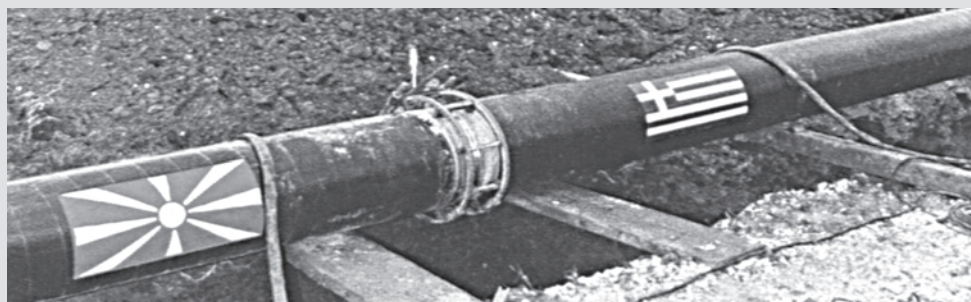
2. Το να λες πως «η μακεδονία είναι ελληνική», το οποίο ήταν κυρίαρχο σύνθημα των εθνικιστικών συλλαλητηρίων το '92, εκτός από ανυπόστατο είναι και ιμπεριαλιστικό σύνθημα, καθώς η λογική συνέπεια αυτού του συνθήματος, είναι ότι όλη η μακεδονία είναι ελληνική (συνεπώς και τα εδάφη της ΠΓΔΜ και ό,τι άλλο μπορεί να σκεφτεί ο ελληνικός εθνικισμός). Ειδικά τη στιγμή που σχεδόν όλος ο κόσμος εκτός Ελλάδας αναγνωρίζει (είτε επίσημα είτε ανεπίσημα) την ΠΓΔΜ με το συνταγματικό της όνομα «δημοκρατία της μακεδονίας». Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με το «η β. ήπειρος είναι ελληνική», όπου β. ήπειρος δεν είναι παρά το νότιο τμήμα του αλβανικού κράτους, το οποίο εφόσον είναι ελληνικό, πρέπει να «απελευθερωθεί» από τη «μητέρα πατρίδα» και να προσαρτηθεί σε αυτήν (όταν επιτρέψουν οι συνθήκες φυσικά), λέει ο ελληνικός εθνικισμός. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η δολοφονία 2 αλβανών φαντάρων από την παρακρατική οργάνωση ΜΑΒΗ (μέτωπο απελευθέρωσης βορείου ηπείρου) τον Απρίλη του '94 και η αθώωσή τους από το ελληνικό κράτος που πάντα φροντίζει τα παιδιά του. Όλοι αυτοί που ωρύνονται κατά καιρούς για τον –εξίσου απεχθή σε μας– αλβανικό εθνικισμό, θεωρούν απολύτως φυσικό να υπάρχουν δρόμοι, πλατείες κτλ. με το όνομα Β. Ηπείρου, καθώς η Ελλάδα έχει το δικαίωμα να βαφτίζει όποια περιοχή θέλει (όπου την παίρνει δηλαδή) ελληνική και να έχει διεκδικήσεις σ' αυτή.

3. «Στην αρχαιότητα, τα σύνορα ήταν πάντα φυσικά: αδιάβατοι ποταμοί, απάτητα όρη, και πάσης φύσεως φυσικά εμπόδια... η νομική έννοια των συνόρων, δηλαδή οι συμφωνίες που γίνονται ανάμεσα σε γειτονικά κράτη για το πού τελειώνει το ένα και πού αρχίζει το άλλο και η συνακόλουθη χάραξη διαχωριστικών γραμμών επί χάρτου είναι υπόθεση πάρα πολύ μεταγενέστερη». Τα σύνορα άρχισαν να χαράζονται με τη δημιουργία εθνικών κρατών. Η ύπαρξή τους δηλαδή μετράει κάτι παραπάνω από δυο αιώνες ζωής. Όσον αφορά τα περισσότερα βαλκανικά κράτη, τα σύνορά τους καθορίστηκαν μετά τους βαλκανικούς πολέμους. (Τα αποσπάσματα είναι από το βιβλίο του Β. Ραφαηλίδη «Οι λαοί των Βαλκανίων», εκδ. Του Εικοστού Πρώτου)

4. Για περισσότερες πληροφορίες βλ. το βιβλίο του Τάσου Κωστόπουλου «Η απαγορευμένη γλώσσα», εκδ. Μαύρη Λίστα.

5. Μια ερώτηση σ' αυτούς που «το όνομά τους είναι η ψυχή τους»: γιατί το ελληνικό κράτος δεν έθεσε το ζήτημα του ονόματος όταν η περιοχή της ΠΓΔΜ πέρασε στη Σερβία το 1913; Για τον ίδιο λόγο που δεν διαμαρτυρήθηκε για το όνομα και το 1945 όταν η περιοχή πέρασε στην τιτοϊκή Γιουγκοσλαβία. Όχι φυσικά επειδή τότε το κράτος ήταν λιγότερο πατριωτικό, αλλά επειδή έκρινε ότι έτσι το συνέφερε. Άρα η ανακίνηση ή μη του ζητήματος έχει ως γνώμονα τα εκάστοτε συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών.

6. «... στο θέμα των σκοπίων, για το οποίο, προσωπικά, όταν ήμουν στην ενεργό πολιτική, είχα εκφράσει θέσεις αντίθετες με εκείνες των περισσότερων κομμάτων και πολιτικών. Δεν θεώρησα πως το όνομα ήταν το άπαν. Το ουσιαστικό ζήτημα ήταν και παραμένει πώς εμείς θα μπορούσαμε να διεισδύσουμε οικονομικά στη βαλκανική, μεταβάλλοντα τα σκόπια σε σφαίρα της δικής μας οικονομικής επιρροής.» (Από συνέντευξη του πρώην διοικητή της τράπεζας της Ελλάδας Μπούτου)

7. Ας θυμηθούμε και την ατάκα του γνωστού σε όλους μας καραγκιόζη Σαββόπουλου: «Να ανοίξουμε δυο μεγάλα μπακάλικα στα σκόπια και να δεις αν έρχονται με το μέρος μας ή όχι...» Προφανώς αυτά τα λόγια θα είχε στο μυαλό του ο μεγαλομπακάλης Βερόπουλος όταν επεκτεινόταν προς βορρά και σήμερα έχει φτάσει να απασχολεί 800 εργαζόμενους.

8. Μεγάλο ρόλο σ' αυτό έπαιξε και η επιβολή οικονομικού εμπάργκο στη γειτονική χώρα (Φλεβάρης '94-Οκτώβρης '95), που επιδείνωσε την ήδη άσχημη οικονομική της κατάσταση δημιουργώντας έτσι ακόμα πιο κατάλληλες συνθήκες για τη ληλασία της από τα ελληνικά αφεντικά. Και μερικά στοιχεία για τη ληλασία «...ελληνικές εταιρείες πραγματοποίησαν την τελευταία δεκαετία στα σκόπια επενδύσεις ύψους 460 εκ. δολαρίων, δημιούργησαν 8000 θέσεις εργασίας, ενώ η Ελλάδα επεκτάθηκε σχεδόν σε όλους τους τομείς της αγοράς: πετρέλαιο, τηλεπικοινωνίες, ορυχεία, υφαντουργεία, τράπεζες, καπνοβιομηχανίες, τρόφιμα, αναψυκτικά... η εθνική τράπεζα εξαγόρασε το μεγαλύτερο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα της ΠΓΔΜ... ελληνικής ιδιοκτησίας είναι μέχρι και ένας από τους μεγαλύτερους τηλεοπτικούς σταθμούς της χώρας...» (Ελευθεροτυπία 7/11/2004).

9. Είναι η ελληνική δύναμη σκοπίων που αποτελείται από 411 άτομα και έχει εγκατασταθεί στην Κρίβολα, κοντά στην πρωτεύουσα σκόπια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΣΕ ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΈΣΩ

Το κείμενο που ακολουθεί γράφεται με αφορμή την απεργία των εργατών της τρικολάν. Πολλοί αγώνες εργατών έχουν εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια στον ελληνικό χώρο. Οι αγώνες αυτοί αφορούν κυρίως εργοστάσια μικρά ή μεγάλα που είτε κλείνουν είτε μεταφέρονται βορειότερα ή ανατολικότερα. Από τη σισερ πάλκο ως τη softex και την τρικολαν οι αγώνες αυτοί μετά από ένα χρονικό διάστημα ξεχνιούνται κινούμενοι στα γραφεία αποζημιώσεων διαφόρων υπουργείων και επιτροπών της ευρωπαϊκής ένωσης.

Ο κύκλος κλείσιμο - απεργία - μίντια- πίεση στον υπουργό- ανυποληψία ή επίδομα από την εε γιατί δεν ριζοσπαστικοποιείται ενάντια στα αφεντικά και το κράτος; Γιατί παραμένει απομονωμένος και δεν συναντιέται με άλλους κύκλους αγώνα;

Ένα μέρος της απάντησης που αναλογεί σε αυτό το ερώτημα είναι η αλλαγή των Κοινωνικών σχέσεων τα τελευταία τουλάχιστον δέκα χρόνια.

Η εδραίωση της δημοκρατίας στα χρόνια της μεταπολίτευσης πέρασε πάνω από την άγρια καταστολή των εργατικών αγώνων που εκτυλίχθηκαν από τα μέσα ως τα τέλη της δεκαετίας του '70. Από τις αρχές της δεκαετίας του '80 η «σοσιαλιστική επανάσταση» άρχισε να αποδομεί την ταξικότητα των υποκειμένων. Την εποχή εκείνη το βόλεμα στο δημόσιο, οι αρπαχτές μιας αναδυόμενης και διασπασμένης μικρομεσαίας τάξης άρχισε να θέτει τις βάσεις για την λατρευτική στην επόμενη δεκαετία υπόσταση του χρήματος και των καταναλωτικών προϊόντων. Από αυτήν την κίνηση δεν μπορούσε να παραμείνει ανεπηρέαστη η εργατική τάξη. Η επίδραση αυτή υπήρξε αυτοκαταστροφική για την ίδια καθώς ενσωματώνεται στον αναδεδυμένο πολύ των μικρομεσαίων στρωμάτων. Οι κοινότητες, οι κώδικες συμπεριφοράς, οι άτυπες αλλά πολύ ουσιαστικές μορφές αλληλεγγύης στην καθημερινότητα δεν αντέχουν στις προκλήσεις του μικροαστικού ονείρου. Η απήχηση του μικροαστικού ονείρου βρίσκεται στην δυνατότητα του να κόβεται και να ράβεται στα μέτρα του καθενός.

Διαμέρισμα στα δυτικά 5ος όροφος - αυτοκίνητο με δόσεις και διακοπές το καλοκαίρι , σε στυλ εξόρμησης του σαββατοκύριακου, στη χαλκιδική (οικογένεια εργατών)

Διαμέρισμα στην τούμπα 2ος όροφος, αγορασμένο αυτοκίνητο, διακοπές στις σποράδες (γιατρός , καθηγήτρια). Η πτώση της χούντας και η επάνοδος της «δημοκρατίας» σηματοδοτήσε το τέλος του μεταπολεμικού αυταρχικού κράτους.

Χρόνια καταπίεση τόσο στον τομέα των δικαιωμάτων όσο και η στέρηση των Απολαύσεων διατηρούσε μια ομοιογένεια της ταξικής στέρησης. Μέσα στο χρόνο η στέρηση αυτή, ο μόχθος για ζωή, είχε παράγει έναν πλούτο εσωτερικό στους προλετάριους, ένα πλούτο σχέσεων και υπόγειων δικτύων αλληλεγγύης. Η ύπαρξη ακόμα δημόσιων χώρων, η συμπαγείς και ομοιόμορφα κατανομημένες (ταξικά, πολιτισμικά) γειτονιές, η ύπαρξη μιας κοινής λογικής για την ερμηνεία κοινών βιωμάτων διατηρούσαν μια έντονη αμοιβαία συναίσθηση. Η σημασία αυτών των καταστάσεων ζωής είναι ανεκτίμητη γιατί ήταν αυθεντική, ρίζωνε σε εμπειρίες, σε τόπους εκμετάλλευσης και σε τόπους συνύπαρξης κατ' εξοχήν δημιουργημένους από τους ίδιους τους ανθρώπους.

Η μεταπολίτευση αποτέλεσε την αρχή του τέλους αυτής της κοινωνικής οργάνωσης. Η Αποκατάσταση της δημοκρατίας κινήθηκε χέρι χέρι με την διάλυση των συλλογικών αυτών δεσμών - τρόπων επιβίωσης. Η ατομική διαπραγμάτευση ανταμείφθηκε με μισθό και κοινωνική ανέλιξη. Η χρόνια στέρηση αναζήτησε διεξόδο στην ικανοποίηση. Παράλληλα με την εδραίωση των «δημοκρατικών» δικαιωμάτων άρχισε να τονίζεται η επιθυμία των υποκειμένων και η ανάγκη του συστήματος να μπου οι αποκλεισμένοι δυναμικά στο παιχνίδι της κατανάλωσης εμπορευμάτων. Η κατανάλωση έκανε αυτονόητη την παραγωγή ή η κούραση της παραγωγής αναζήτησε την κατανάλωση, το ίδιο κάνει. Την εποχή εκείνη η υποκειμενικότητα ξεχειλίσε και αναζητούσε διεξόδους έκφρασης. Αυτοαξιοποίηση, χαλάρωση, ενδυνάμωση, κοινωνική αναγνώριση.

Στρατηγικές και αντιλήψεις ατομικής ανάπτυξης έρχονται να απαντήσουν στο χαμένο από την εργασία χρόνο. Στρατηγικές όμως που αμφισβητούν ταυτόχρονα και κοινωνικούς θεσμούς όπως την οικογένεια, την κατεστημένη μέχρι τότε ψυχαγωγία εν γένει, την έννοια της παράδοσης.

Κατανάλωνε
αναπαρήγαγε
Ζήσε για το
σαββατοκύριακο

Από την πλευρά της η εξουσία αφογκράστηκε αυτές τις τάσεις που πολλές φορές προσέλαβαν και ανατρεπτικές μορφές ενάντια στο σύστημα όπως τα νεολαιίστικα κινήματα των 70s. Η επέκταση της εξουσίας σε τομείς της ζωής πέρα από την εργασία στόχο είχε να αποκλείσει αρχικά την πιθανότητα οι αναζητήσεις για ζωή έξω από τον χρόνο και το χώρο της εργασίας να προσλάβουν πιο αυτόνομες και μη υπολογίσιμες κατευθύνσεις.

Η εξουσία καταδύθηκε στο άτομο, διαφοροποιήθηκε για κάθε άτομο και κοινωνική ομάδα. Προσπαθεί να τους χωρέσει όλους για να εκμηδενίσει τις συγκρούσεις, να αδρανοποιήσει τις αντιστάσεις. Πάρτε για παράδειγμα την αγορά κινητών τηλεφώνων. Για τις πιο υποτιμημένες τάξεις προσφέρεται πρόσβαση στην τελευταία λέξη της τεχνολογίας δένοντας τες όμως με δόσεις και πάγια εταιρειών για ένα, δύο χρόνια. Οι προλετάριοι έχουν πια πρόσβαση στον πλεονασμό, στην κατασκευασμένη πολυέλεια, υποθηκεύοντας όμως τον εαυτό τους. Η δουλεία είναι ξανά εδώ αναβαθμισμένη σε εθελοδοουλεία. Τα νήματα που απλώνει πια η εξουσία δημιουργούν ένα πολύπλοκο και αντιφατικό πολλές φορές πλέγμα που αυτό που εν τέλει καταφέρει είναι ο περιορισμός του καθενός σε ένα περικλειστο από γυαλαντζι υποσχέσεις κελί και μια ντυντούκα σε κάθε σπίτι (τηλεόραση) που βροντοφωνάζει κάθε στιγμή την αξία αυτών των υποσχέσεων.

Διασχισμένος σε διπλές προσωπικότητες, μεθυσμένος από τη ζάλη της κατανάλωσης και της αυτοεπιβεβαίωσης κατακτά εμπορεύματα κινούμενος περιστασιακά σε κώδικες κοινωνικής αναγνώρισης που απαιτούν όμως να τους ανανεώνει διαρκώς (καινούργιες οικουσκευές, αυτοκίνητα, κινητά). Η εξουσία λιγότερο επιβάλλει πια και περισσότερο υποβάλλει συμπεριφορές.

Η επανάσταση του εμπορεύματος ανέπτυξε τον ζωτικό της χώρο όχι μόνο έξω από τον χώρο και τον χρόνο της εργασίας αλλά και σε καινούργια πεδία πέρα από τους παραδοσιακούς θεσμούς που συνέθεταν την κοινωνική ζωή. Αναδιοργάνωσε την κοινωνική ζωή μικροαστικοποιώντας μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού που μέχρι τότε βρίσκονταν στην απέξω. Η μικροαστικοποίηση δεν έγινε φυσικά με το πιστόλι στον κρόταφο. Η επιθυμία για αυτοκαθορισμό των επιθυμιών ξεχάστηκε σχετικά γρήγορα από τη στιγμή που η άνοδος στο προσκήνιο συνδυάστηκε με μια ιδεολογική δουλειά από την σοσιαλιστική κυβέρνηση στις αρχές του 80.

Η φυσιογνωμία του εργαζόμενου αλλάζει σημαντικά. Δεν δουλεύει για να ζει, ζει δουλεύοντας. Έχοντας εμπεδώσει τους κανόνες της εξειδίκευσης θέτει αντίστροφα ερωτήματα και ζητάει δια της μεσολάβησης λύσεις. Πολλαπλά διαχωρισμένοι και συγκρουόμενοι μεταξύ τους μέσα στον γενικό ανταγωνισμό, οι άνθρωποι σήμερα αδυνατούν να βρουν πρακτικές οι οποίες να βγουν νικήτριες από τη σύγκρουση με τα κατακερματισμένα συμφέροντα τους.

Επιπλέον όταν υποχωρεί το κράτος πρόνοιας κάτω από το βάρος των αδυναμιών του παραχωρεί τη θέση του στην φιλελεύθερη «ανοιχτή αγορά». Η διογκωμένη ανισότητα μεταξύ διαφόρων περιοχών του πλανήτη (αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση μεταξύ Ελλάδας και υπόλοιπων Βαλκανίων) έχει ως αποτέλεσμα αργά η γρήγορα να βρεθούν άλλοι εργάτες, εξαθλιωμένοι , πιο πρόθυμοι να αποδώσουν καλύτερα και φτηνότερα. Όταν δεν μεταναστεύουν αυτοί, μεταφέρονται τα εργοστάσια. Αυτοί που δεν θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση εξαντλημένοι από τον γενικευμένο ανταγωνισμό δεν μπορούν πια να αντεπεξέλθουν στην υπερκαταναλωτική και ολοκληρωτικά εμπορευματοποιημένη καθημερινότητα τους παρά μόνο υποθηκεύοντας το μέλλον τους. Οι εργάτες του πρώτου κόσμου το αντιμετωπίζουν σαν αθέμιτο ανταγωνισμό. Στα μάτια των εξαθλιωμένων της ανατολής και του τρίτου κόσμου η οικονομία αποκτά ένα δικαιο νόημα αφού φαινομενικά είναι αυτή που αποφασίζει να αναδιανέμει τον πλούτο, που επιτρέπει την πρόσβαση στον πλεονασμό.

Στην πραγματικότητα είναι το σύνολο αυτών των διαχωρισμών που αναπαράγει την Σπαγκόσμια βαρβαρότητα. Όσο οι φορείς του ανταγωνισμού θα είναι το έθνος, η φυλή, η οικογένεια, ο μικρός κύκλος από φίλους και γνωστούς, το άτομο και θα αποσκοπούν στην δική τους ευημερία -να εκμεταλλεύονται αλλά να μην τους εκμεταλλεύονται- τόσο δριμύτερα θα επιστρέφει η αθλιότητα στις ζωές μας. Θα έχει ο καπιταλισμός γυρίσματα... Και η αβεβαιότητα θα είναι κυρίαρχο συστατικό, με τα όλα της.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ζούμε στην εποχή που το «ένας για όλους και όλοι για έναν» είναι ξεφτισμένο παραμύθι, αφού το μοντέρνο ιλλουστρασιόν παραμύθι λέει «ο καθένας για τον εαυτό του»

Στις μέρες μας είναι γενικά ξεπιβεβλημένη και ευρέως καθιερωμένη η συνθήκη ότι «πρέπει να δουλεύουμε για να ζούμε», ανεξάρτητα από τις όποιες κριτικές έχουν ασκηθεί στο συμβιβασμό αυτό και ξέχωρα από το πόσο ευχάριστη ή όχι μπορεί να είναι η πραγματικότητα αυτή για τον καθένα που την υφίσταται. Παράλληλα με την επιβολή της ως άνω συνθήκης, προέκυψε και η λογική, όσο και ενστικτώδης, αντίληψη, ότι «αφού πρέπει να δουλεύω για να ζω, ας το κάνω με τους καλύτερους όρους που μπορώ να πετύχω».

Κι όμως οι πρώτοι μεγάλοι, δηλαδή συλλογικοί, διεκδικητικοί αγώνες στον εργασιακό τομέα δεν προέκυψαν από τη λογική των καλύτερων όρων σαν πολυτέλεια, αλλά από την ανάγκη επιβεβαίωσης του αποτελέσματος της παραπάνω συνθήκης. Δηλαδή «αφού πρέπει να δουλεύω για να ζω, τουλάχιστον να ζω», μιας και από τα βάθη της ιστορίας μέχρι και τις μέρες μας υπήρξαν στιγμές που το πρώτο δεν συνεπαγόταν απαραίτητα και το δεύτερο. Έτσι, αφού η ανάγκη για επιβίωση είναι μία καθολική ανάγκη, οι αγώνες που διεκδικούσαν τους όρους που θα την εξασφαλίζουν υπήρξαν συλλογικοί, δυναμικοί και αιματοβαμμένοι.

Απ' την άλλη πάλι, οι διεκδικήσεις που αφορούν καλύτερους όρους πέρα από τους όρους επιβίωσης, δεν φαίνονται να είναι τόσο μαζικοί. Ίσως γιατί το «καλύτερο» είναι κάτι πολύ σχετικό, ανάλογο με τις απαιτήσεις, τις επιδιώξεις αλλά και τη θέση του καθένα μέσα στην παραγωγική πυραμίδα – και όχι αλυσίδα. Ίσως γιατί ο λόγος των παραχωρήσεων ευνοϊκών όρων προς τη συνολική παραγωγή του εργασιακού δυναμικού είναι σταθερός, έτσι που καλύτεροι όροι για κάποιους να συνεπάγονται φόρτο και πίεση για κάποιους άλλους. Ίσως γιατί στην εν γένει αβεβαιότητα που έχουν όλα τα δυναμικά συστήματα (ο καπιταλισμός –νάτος κι αυτός– είναι ένα τέτοιο), το ρητό «όποιος θέλει τα πολλά, χάνει και τα λίγα» να

είναι η κυρίαρχη σκέψη. Ίσως γιατί η εξατομίκευση και η ιδιώτευση να μην είναι απλά φιλολογικές έννοιες που συμπληρώνουν τα λεξικά, αλλά παγιωμένες πραγματικότητες που ορίζουν τη σύγχρονη συμπεριφορά του ατόμου απέναντι στο σύνολο (στα νέα ελληνικά αναφέρεται και ως: «για την πάρτη μου»). Ίσως τέλος όλοι οι εργαζόμενοι να έχουν υιοθετήσει την αναρχική θεώρηση ενάντια σε κάθε είδους μισθωτή σκλαβιά, οπότε και δεν συμμετέχουν σε συντεχνιακές κινητοποιήσεις (των άλλων εργαζομένων!) – αλλά μάλλον δεν ισχύει αυτό.

Ζούμε στην εποχή που το «ένας για όλους και όλοι για έναν» είναι ξεφτισμένο παραμύθι, αφού το μοντέρνο ιλλουστρασιόν παραμύθι λέει «ο καθένας για τον εαυτό του». Στην εποχή που επαναστάσεις κάνουν μόνο οι εταιρείες κινήτων με τα νέα τους μοντέλα. Στην εποχή που δεν υπάρχουν ευδιάκριτα διαχωρισμένες τάξεις (κι εγώ μπερδεύω καμιά φορά τον μετανάστη που δουλεύει στο πιεστήριο του τυπογραφείου με

τον ιδιοκτήτη της επιχείρησης) ή που σε κάθε περίπτωση εκτός από τους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλεζόμενους, υπάρχουν και οι εκμεταλλεζόμενοι εκμεταλλευτές. Στην εποχή που οι μαθητές είναι σύμμαχοι με τους μαθητές, οι δάσκαλοι με τους δασκάλους, οι ταξιτζήδες με τους ταξιτζήδες, οι εργάτες του εργοστασίου 'Α' με τους εργάτες του εργοστασίου 'Β', οι εργάτες του εργοστασίου 'Β' με τους εργάτες του εργοστασίου 'Α', οι εργάτες του εργοστασίου 'Β' με τους εργάτες του εργοστασίου 'Α', κ.ο.κ. Πρόκειται για την εποχή που κοινωνική ευημερία θα πει υψηλοί δείκτες στο χρηματιστήριο, ελευθερία θα πει να μπορώ να βλέπω όποιο κανάλι μου γουστάρει, εργατικοί αγώνες είναι αυτοί που κάνουν οι φουκαράδες που χάσαν τη δουλειά τους αλλά εγώ, δόξα τω θεώ, έχω τη δικιά μου, κι αλληλεγγύη θα πει...;

Η αλληλεγγύη είναι μία κοινωνική αξία κι έχει τις ρίζες της στον καιρό ακόμα που οι ανθρωπίνες κοινότητες ήταν κοινωνικοκεντρικές και όχι ατομικοκεντρικές (οι όροι δικόμας) όπως είναι σήμερα. Τότε δηλαδή

που η αλληλεγγύη μεταξύ των ατόμων της κοινότητας ήταν ανάγκη για την επιβίωση και όχι αξία. Όσο οι κοινωνίες εξατομικεύονται και οι κοινωνικοί δεσμοί καταλύονται ως τέτοιοι και παίρνουν τη μορφή ανταλλακτικών σχέσεων, τόσο η έννοια της αλληλεγγύης αποκτά και μία επαναστατική χροιά αφού τείνει να ανατρέψει την κυρίαρχη δοξασία της ιδιώτευσης. Όταν η αλληλεγγύη καταφέρνει να ξεπερνάει τα συντεχνιακά ή ομοϊδεατικά της στεγανά τότε αρχίζει να αναδεικνύει τη δύναμη του συλλογικού (και όχι της μάζας), και για να επιστρέψουμε και στο θέμα μας, να αξιώνει με θέρμη τις αγωνιστικές διεκδικήσεις. Όσο δηλαδή κάθε κλάδος εργαζομένων διεκδικεί για τον εαυτό του και αδιαφορεί για τις διεκδικήσεις των άλλων κλάδων, τόσο πιο αδύναμα θα στέκει απέναντι στις αξιώσεις του και τόσο πιο εφήμερα θα 'ναι τα όποια προνόμια που θα του παραχωρηθούν. Και το ζήτημα δεν είναι η παραχώρηση αλλά η κατάκτηση.

Τι εστί Τρικόλαν;

Στα 1963 ιδρύεται στην πόλη της Νάουσας η εταιρία ΚΛΩΣΤΗΡΙΑ ΝΑΟΥΣΗΣ ΑΒΕΝΤΕ, με τη συμμετοχή της Ερισκλωστήρια Πεννιέ Αφοι Χρ. Λαναρά ΑΕ και της ΕΤΒΑ (Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Ανάπτυξης). Στόχος της εταιρίας είναι η παραγωγή και η εμπορία κλωστούφαντουργικών ειδών.

Δέκα χρόνια αργότερα, η οικονομική ανάπτυξη της εταιρίας της επιτρέπει να εισέλθει στο χρηματιστήριο, ενώ ταυτόχρονα δημιουργείται και η ΤΡΙΚΟΛΑΝ ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΗ με σκοπό την παραγωγή και εμπορία ετοιμών ενδυμάτων.

Ύστερα από την εισαγωγή της στο χρηματιστήριο, η εταιρία φαίνεται να διανύει την πιο προσοδοφόρα περίοδο από την ίδρυσή της. Οι δραστηριότητες της επεκτείνονται. Το 1978 ιδρύεται η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΚΛΩΣΤΟΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑ ΑΕ ΚΑΙ ΤΟ 1985 η εταιρία Fanco ΑΕ, με στόχο την παραγωγή, επεξεργασία, εμπορία, εισαγωγή-εξαγωγή ετοιμών ενδυμάτων.

Το 1990 η επωνυμία αλλάζει σε ΚΛΩΝΑΤΕΕ ΑΒΕΝΤΕ και δημιουργείται η νέα εταιρία ΚΛΩΣΤΗΡΙΑ ΝΑΟΥΣΗΣ ΑΕ που με τον καιρό εξελίσσεται στην πρώτη εταιρία συμμετοχών στο χρηματιστήριο.

Σε όλη τη δεκαετία του '90 ο όμιλος επιχειρήσεων ΚΛΩΝΑΤΕΕ εξαγοράζει πλήθος τοπικών και ξένων επιχειρήσεων που κινούνται στο χώρο της κλωστούφαντουργίας, (Κλωστήρια Ροδόπης, Μαρώνειας, Κ. Δούδος ΑΕ, Gallor SA κ.α.). Το 1999 ο όμιλος επεκτείνεται και στον κλάδο των επικοινωνιών, με την ίδρυση της LAN-NET ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΑΕ.

Σήμερα ο όμιλος απαρτίζεται από 17 επιχειρήσεις με το Θωμά Λαναρά Πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο του ομίλου. Στις 25 ιδιόκτητες παραγωγικές μονάδες του στην Ελλάδα και τα Βαλκάνια απασχολούνται 3800 εργαζόμενοι. Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει μια σειρά από συγχωνεύσεις και εξαγορές που έχουν εκτινάξει τον όμιλο ανάμεσα στις κορυφαίες νηματοουργίες στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

H Fanco, η Τρικόλαν και τα ...Βαλκάνια

Στα τέλη του 2001 ο όμιλος ΚΛΩΝΑΤΕΕ ανακοινώνει τη συγχώνευση της Fanco με την θυγατρική της Κλωστήρια Ναούσης, Τρικόλαν ΑΕ, με σκοπό τη δημιουργία μιας πανίσχυρης εταιρίας ετοιμού ενδύματος, ο συνολικός κύκλος εργασιών της οποίας θα ξεπερνά τα 20 δις δρχ. Ω.

Μόλις ένα χρόνο αργότερα η εταιρία ανακοινώνει για πρώ-

τη φορά την ύπαρξη κρίσης στον κλάδο του ενδύματος που έχει αναγκάσει την επιχείρηση να κλείσει το 2002 ζημιωμένη. Η κρίση συνοδεύεται από την απόλυση 40 εργαζομένων.

Παρά τις φήμες που κυκλοφορούσαν εκείνη την περίοδο και έλεγαν ότι η Τρικόλαν είναι έτοιμη να βάλει «λουκέτο», η διοίκηση της εταιρίας ήταν κατηγορηματική: «Η εταιρία δε σταματά τη δραστηριότητα της στην περιοχή της Νάουσας. Αντίθετα θα παραμείνει το ραφείο, ο προγραμματισμός και η ανάπτυξη».

Στις 14 Σεπτεμβρίου 2004 ανακοινώνεται αιφνιδιασικά το κλείσιμο του εργοστασίου στη Νάουσα. Η εταιρία επικαλείται διάφορους λόγους:

- Ο έξωθεν εντεινόμενος αθέμιτος ανταγωνισμός,
- Επιδοτήσεις,
- Άνοιγμα των εκτός συνόρων αγορών,
- Λειτουργικές ζημιές των τελευταίων ετών

Το κλείσιμο του εργοστασίου αφήνει άνεργους 98 εργάτες και εργάτριες.

Λίγο πριν η διοίκησή της αποφασίσει το κλείσιμο του εργοστασίου στη Νάουσα, ο όμιλος ΚΛΩΝΑΤΕΕ μοιάζει να έχει ξεπεράσει τα όποια οικονομικά προβλήματα είχε με

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΣ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

Τα τελευταία χρόνια, και ειδικά μετά το φονικό κατακερματισμό της πρώην ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας, τα τείχη των κλειστών για χρόνια οικονομιών της Βαλκανικής πέφτουν. Διακρίνονται καθαρά πίσω τους, μέσα στις ελεύθερες πια εμπορικές ζώνες, κοινωνίες φτωχές, τεχνολογικά αναχρονιστικές και «στερημένες» της πληθώρας των δυτικών καταναλωτικών αγαθών.

Αυτό το «παρθένο» για τους ειδήμονες της οικονομικής διείσδυσης έδαφος, αποτελεί πεδίο με μεγάλες ευκαιρίες εκμετάλλευσης για τους πάσης φύσεως επιχειρηματίες του "ανεπτυγμένου κόσμου", που σπεύδουν από Ευρώπη ή Αμερική να αναδομήσουν τις οικονομικά ασθενείς χώρες.

Η εκστρατεία διείσδυσης στις καινούριες αγορές ολοκληρώνεται σε διαφορετικά επίπεδα. Στην περιοχή, υπό τις παρούσες συνθήκες, διαφαίνεται πώς το έδαφος θα είναι προσοδοφόρο για επενδύσεις εντάσεως εργασίας, ενώ παράλληλα ανοίγεται και μια νέα καταναλωτική αγορά.

Έτσι, αφ' ενός ο κάθε έμπορος ελπίζει -και θα βάλει τα δυνατά του για- να κυριαρχήσει με το δικό του προϊόν στην καταναλωτική αγορά, που είναι ολοκαίνουρια και απαίδευτη. Όλοι τους με επιμονή και υπομονή λανσάρουν τα προϊόντα τους, προϊόντα για τα οποία υποβάλλουν κοινωνίες ολόκληρες στην ιδέα ότι πεινούσαν και διψούσαν τόσα χρόνια.

Αφ' ετέρου, επειδή ο δρόμος της

καταναλωτικής «ανάκαμψης» των χωρών αυτών μοιάζει Γολγοθάς υπό τις παρούσες συνθήκες, αυτό που πραγματικά δίνει άμεση αξία στις επενδύσεις είναι η εκμετάλλευση του ανθρώπινου παραγωγικού δυναμικού και των φυσικών πηγών. Εκμετάλλευση με ιδιαίτερα προνομιακούς όρους, αφού μιλάμε για το μικρό «τρίτο κόσμο» μες' στην Ευρώπη, ενώ παράλληλα είναι πολύ κοντά στα κυρία ευρωπαϊκά καταναλωτικά κέντρα και το κόστος των μεταφορικών δεν βαραίνει ιδιαίτερα, γιατί, καθώς όλοι γνωρίζουν, οι λεγόμενες «υπό ανάπτυξη» χώρες υπάρχουν για να αναπτύσσονται όλο και περισσότερο οι ανεπτυγμένες χώρες.

Πλήθος επιχειρήσεων σπεύδουν να ανοίξουν νέες παραγωγικές μονάδες ή να μεταφέρουν τις ήδη υπάρχουσες σε χώρες της Βαλκανικής, όπου τα μεροκάματα είναι υποπολλαπλάσια αυτών των δυτικών χωρών, και τα δικαιώματα και απαιτήσεις των εργατών σχεδόν ανύπαρκτα. Με το μέσο μηνιαίο εισόδημα να κυμαίνεται από 150 - 250€, με την τήρηση του νόμου να εξαρτάται από το βαθμό που θα φτάσει η μίζα κάθε φορά, με εργατικό δυναμικό νησιτικό και πειθήνιο, οι χώρες αυτές είναι ο παράδεισος του κάθε μικρο-μεγαλοβιομήχανου και βιοτέχνη, που νοιώθει πώς ξόρκισε πια για τα καλά κάθε τι σχετικό με αυξήσεις μισθών, επιδόματα, αποζημιώσεις, ασφάλιση, απεργίες.

Το κεφάλαιο κινείται και συσσω-

ρεύεται, οδηγώντας όλο και περισσότερο εργατικό δυναμικό στην υπερεκμετάλλευση και τη φτώχεια. Εκμεταλλεύεται στυγνά την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια, δημιουργεί ανέργους στη μία χώρα και ταυτόχρονα νέους εργαζόμενους στην άλλη, τους οποίους θα απομυζήσει ακόμη πιο έντονα. Απολύοντας εργατές από «ανεπτυγμένες» χώρες και προσλαμβάνοντας νέους, σε χώρες με μισθούς πολύ χαμηλότερους, τους δίνει, τελικά, ένα κομμάτι ψωμί που παίρνει από εκείνους στους οποίους έδινε δύο, ενώ το κεφάλαιο τώρα προσθέτει στην αξία του το δεύτερο.

Περιοδεύον τσίρκο, το επιχειρηματικό δαιμόνιο λυμαίνεται τα Βαλκάνια, η «σοφή» δύση δασκαλεύει την υπακοή και την κατανάλωση. Η Ευρώπη διοικεί, η Βαλκανική και ο τρίτος κόσμος εργάζονται. Η πλήρης χωροταξική διάσπαση των κέντρων διοίκησης και παραγωγής και η εδραίωση θέσεων ισχύος στην «ανεπτυγμένη» δύση, προβάλλουν μια φαινομενικότητα αδιασάλευτη. Με ένα κομμάτι ξερό ψωμί, καλοπιπίσματα και δημόσιες σχέσεις, η Ευρώπη προσπαθεί να εισέλθει με πρόσωπο εκσυγχρονισμού, ως φορέας της νέας κουλτούρας που απαιτεί σκληρή δουλειά για μερικές ψευδείς καταναλωτικές ανέσεις και -ουσιαστικά- καμία ποιότητα ζωής.

Πλήθος επιχειρήσεων σπεύδουν να ανοίξουν νέες παραγωγικές μονάδες ή να μεταφέρουν τις ήδη υπάρχουσες σε χώρες της βαλκανικής, όπου τα μεροκάματα είναι υποπολλαπλάσια αυτών των δυτικών χωρών, και τα δικαιώματα και απαιτήσεις των εργατών σχεδόν ανύπαρκτα.

Τα τελευταία χρόνια οι έλληνες επιχειρηματίες «άδραξαν την ευκαιρία» για επενδύσεις στις γειτονικές χώρες:

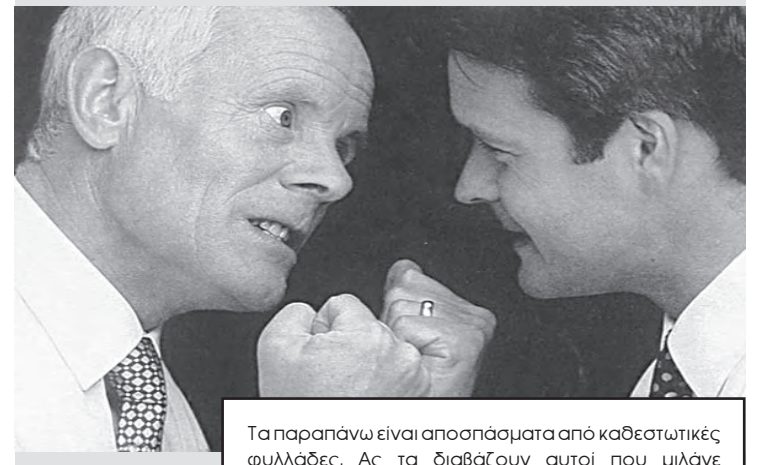
- Στην Τουρκία, κατά την περίοδο 2001-03, όταν δηλαδή η Τουρκική οικονομία βρισκόταν σε σοβαρή ύφεση, πραγματοποιήθηκαν 76 επενδυτικές κινήσεις, και η Ελλάδα βρισκόταν στην τέταρτη θέση του πίνακα των σημαντικότερων χωρών που πραγματοποιούν επενδύσεις στη χώρα. Τα βασικότερα θετικά στοιχεία γι' αυτές τις κινήσεις ήταν: ο δυναμικός και νεανικός πληθυσμός (το 60% του πληθυσμού βρίσκεται κάτω από τα τριάντα), το εξειδικευμένο και πειθαρχημένο εργατικό δυναμικό και η αποτελεσματικότητα του κυβερνώντος κόμματος στη λήψη αποφάσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι κινήσεις του ομίλου «Γερμανός» που σκοπεύει, μέσα στο 2005 να ανοίξει 50 καταστήματα στη χώρα, καθώς επίσης και στο Ουζμπεκιστάν και την Ουκρανία, μετά από εκτιμήσεις ότι η διείσδυση της κινητής τηλεφωνίας εκεί είναι σχετικά χαμηλή.

- Στη Σερβία οι ιδιωτικοποιήσεις προχωρούν με γοργούς ρυθμούς. Στην κορυφή της λίστας βρίσκονται οι τράπεζες, οι ασφαλιστικές εταιρείες καθώς και οι κατασκευαστικές επιχειρήσεις. Μετά την Εθνική τράπεζα της Ελλάδος και τη Eurobank, ο οποίος ήδη έχουν παρουσία στη Σερβία, αναμένεται η αγορά της Serbian Yubank από την ελληνική Alpha bank. Επίσης, η κρατική εταιρεία σταθερής τηλεφωνίας εξαγοράζεται από τον ΟΤΕ, ο οποίος έχει βλέψεις επέκτασης και στην Βουλγαρία, μέσα στο 2005.

- Η εταιρεία Σαράντης σχεδιάζει εξαγορές στην Πολωνία, στη Ρωσία και την Ουκρανία με στόχο την εδραίωση της θέσης της στην νοτιοανατολική Ευρώπη.

- Η εταιρεία Τιτάν παραμένει προσηλωμένη στην στρατηγική της για εδραίωση στην περιοχή των Βαλκανίων και αναμένεται να προχωρήσει σε νέες κινήσεις.

- Τα Βαλκάνια αποτελούν βασική προτεραιότητα των εταιρειών Δέλτα, Chirita και Coca-cola. Η Δέλτα, εκτός από την εξαγωγική διείσδυση που θα επιχειρήσει στα προϊόντα της, ενδιαφέρεται και για την εξαγορά ενός brand name στα Βαλκάνια.

Τα παραπάνω είναι αποσπάσματα από καθεστωτικές φυλλάδες. Ας τα διαβάσουν αυτοί που μιλάνε για «εξάρτηση της Ελληνικής οικονομίας» από «μεγάλες και κακές πολυεθνικές οικονομίες». Τα ελληνικά αφεντικά, δεν είναι αφεντικά μόνο στην Ελλάδα. Ο πόλεμός τους είναι παντού. (Ας μην ξεχνάμε όμως, ότι οι ίδιοι είναι εδώ που είμαστε κι εμείς. Σε απόσταση βολής, δηλαδή...)

τη σύναψη ενός δανείου 23 εκ. Ευρώ με κύριες πιστώτριες τράπεζες, τις μεγαλύτερες τράπεζες της χώρας: Εθνική, Εμπορική, Αγροτική κλπ.

Επίσης ένα χρόνο πριν το κλείσιμο, ο ίδιος ο Λαναράς ανακοίνωσε στο διοικητικό συμβούλιο του ομίλου τη μελλοντική συνεργασία με την Ιταλική εταιρία Benetton στον ευρύτερο χώρο της παραγωγής ενδυμάτων και την πρόθεση της Benetton να μεταφέρει την παραγωγή της στις εγκαταστάσεις της Fanco στα Βαλκάνια, όπου το κόστος παραγωγής είναι χαμηλό πράγμα που θα συντελούσε στον τετραπλασιασμό των κερδών της.

Από τις αρχές του '90 η Fanco μεταφέρει την παραγωγική της δραστηριότητα στις γειτονικές βαλκανικές χώρες προκειμένου να εκμεταλλευθεί τα προερχόμενα από το οικονομικό κόστος οφέλη.

Σύντομο χρονικό του αγώνα των απολυμένων εργατών/τριών

Ύστερα από το κλείσιμο του εργοστασίου, οι εργάτριες αποφασίζουν να προχωρήσουν σε κατάληψη της Τρικολάν, απαιτώντας:

1. Αποζημίωση 3.000 ευρώ.

2. Επιδότηση για όσο είναι άνεργες με τον τελευταίο μισθό-ημερομίσθιο.

3. Αναγνώριση του χρόνου ανεργίας ως συντάξιμου χρόνου.

4. Επιπλέον επιδότηση για όσους σπουδάζουν παιδιά

5. Την αποπληρωμή των στεγαστικών δανείων από τον Ο.Ε.Κ.

6. Μείωση της ηλικίας συνταξιοδότησης κατά πέντε χρόνια. Ακόμα καταγγέλλουν τον πρώην εργοδότη τους, Θ. Λαναρά, ότι τις απέλυσε για να εξυπηρετήσει την επέκταση της επιχείρησής του στη Βαλκανική, όπου ο μισθός είναι χαμηλός (50-150 ευρώ το μήνα) και τα εργατικά δικαιώματα ανύπαρκτα. Κατηγορούν τους πολιτικούς για τις ψεύτικες υποσχέσεις που τους έδωσαν. Τέλος, δηλώνουν εξαγριωμένες με την υποκριτική στάση της ΓΣΕΕ απέναντι τους και με την επαίσχυντη στάση των ΜΜΕ.

Στα τέλη του Νοέμβρη και μετά από δύο και πλέον μήνες αγώνα, η κατάληψη του εργοστασίου σταματά. Όπως τονίζουν οι ίδιες οι εργάτριες ο αγώνας από εδώ και πέρα θα συνεχιστεί με άλλα μέσα.

Η περίπτωση του εργοστασίου της Τρικολάν δεν είναι παρά ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της κατάστασης

που επικρατεί στην πόλη της Νάουσας τα τελευταία χρόνια. Η πάλη ποτέ πόλη της κλωστοϋφαντουργίας σήμερα έχει φτάσει σε ποσοστά ανεργίας της τάξης του 50%.

Αντίθετα, τα αφεντικά των επιχειρήσεων που έκλεισαν συνεχίζουν τις δραστηριότητες τους στα Βαλκάνια, business as usual, με την στήριξη φυσικά του ελληνικού κράτους.

Καθόλη τη διάρκεια της κατάληψης του εργοστασίου έγινε μια σειρά από κινήσεις αλληλεγγύης. Συγκεκριμένα στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε πορεία από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές στα γραφεία του ομίλου Κλωνατέξ στα Λιόσια, ενώ την ίδια περίοδο στη Θεσσαλονίκη έγινε παρέμβαση αλληλεγγύης στο εργοστάσιο Δούδος του ομίλου Κλωνατέξ από περίπου 40 αναρχικούς. Επίσης την 25^η Νοέμβρη έγινε πορεία στη Θεσσαλονίκη από τα συνδικάτα του κλάδου καθώς και την 28^η στη Νάουσα από την αντιεξουσιαστική κίνηση.

ΤΑ ΠΛΗΘΗ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

9 Μαΐου 1936 πανθεσσαλονικιά απεργία

Είμαστε καινούργιοι,
κι ωστόσο υπάρχουμε από πάντα.
Είμαστε το παρελθόν στο μέλλον,
ένας στρατός ανυπακοής.
Για αιώνες διαδηλώνουμε
στους δρόμους αυτής της πόλης,
τα όπλα μας είναι οι ιστορίες.
Πάνω στα εμβλήματα μας είναι
γραμμένη η λέξη «αξιοπρέπεια».
Στο όνομά της πολεμούμε οποιονδήποτε
θέλει να κυριαρχήσει στους ανθρώπους,
στους αγρούς, στα δάση, στις πηγές,
στις επιθυμίες μας, στη φαντασία μας,
στα ποιήματά μας,
στη ζωή μας,
όποιον θέλει να κυβερνήσει αυθαίρετα,
να επιβάλλει την τάξη της Αυτοκρατορίας
και να εξαθλιώσει την κοινότητα.

Κοινωνικές

Εξεγέρσεις

the Lord of resistance

στη Θεσσαλονίκη

Είμαστε τα πλήθη που το Σωτήριο Έτος του Κυρίου 391 προκαλέσαμε επεισόδια στον Ιππόδρομο. Πήραμε στη συνέχεια τα όπλα και εξεγερθήκαμε εναντίον των ευγενών και του αυταρχικού βυζαντινού αυτοκράτορα Θεοδοσίου για να βάλουμε τέλος στους φόρους, στα τέλη και στις επιτάξεις. Εισβάλλουμε στα περισσότερα δημόσια κτίρια και πυρπολούμε τα ανάκτορα. Σκοτώνουμε στρατιώτες και άρχοντες. Ανάμεσά τους και τον έπαρχο της πόλης και στρατηγό της Ιλλυρίας, τον γότθο πολέμαρχο Βουτέριχο και καταλύουμε την εξουσία. Τότε ο Θεοδόσιος που είχε συμμαχήσει με τους Γότθους και τους είχε παραχωρήσει στρατιωτικά και διοικητικά αξιώματα όπως τη διοίκηση της Θεσσαλονίκης, τους υποσχέθηκε υποδειγματική τιμωρία. Ήρθε στη Θεσσαλονίκη προσποιούμενος ότι τα έχει λησμονήσει όλα. Μας καλεί στον ιππόδρομο, τάχα για αγώνες και εκεί διέταξε τη φοβερή σφαγή. Οι Γότθοι στρατιώτες όρμησαν την κατάλληλη στιγμή πάνω μας και μας έσφαξαν αδιακρίτως ηλικίας και φύλου. Ο αριθμός των θυμάτων ξεπέρασε τις 15000. Νοιώσαμε το αίμα να μουκλώνει τα ρουθούνια μας, αλλά είχαμε αρχίσει πλέον να πορευόμαστε και δεν θα σταματούσαμε ποτέ πια.

Είμαστε οι ανυπότακτοι κάτοικοι αυτής της πόλης που το έτος του Κυρίου 479 ξεσηκωθήκαμε ενάντια στον διοικητή - ύπαρχο της πόλης και τον βυζαντινό αυτοκράτορα Ζήνων που διαπραγματευόντουσαν με δώρα και χρήματα την αναχαίτιση των γότθων επιδρομέων. Οργισμένοι καταστρέφουμε τις εικόνες του αυτοκράτορα, πυρπολούμε ξανά τα ανάκτορα, καίμε τα αρχεία και λιθοβολούμε τον ύπαρχο Ιωάννη Κλαριανό. Η αυτοκρατορική φρουρά έρχεται με το μέρος μας και

αντιστεκόμαστε με επιτυχία στην επιδρομή των γότθων. Ο Ζήνων στέλνει τότε τον πατριόκιο Αδαμάντιο με ισχυρά στρατεύματα για να καταπνίξει την εξέγερση. Δολοφονούνται πολλοί από εμάς και ακόμα περισσότεροι καταλήξαμε στα κάτεργα, όμως τίποτα πλέον δεν θα ήταν όπως πριν...

Είμαστε τα πλήθη των φτωχών κατοίκων που το έτος του Κυρίου 1205 επαναστατούμε εναντίον των βυζαντινών ευγενών της πόλης και του λατίνου δυνάστη, κατακτητή και βασιλιά της πόλης Βονιφάτιου του μαρκησίου του Μομφεράτου, ο οποίος βρίσκεται σε πολεμικές επιχειρήσεις στην νότια Ελλάδα. Σκοτώνουμε τους περισσότερους από την βασιλική φρουρά της πόλης, λεηλατούμε τα σπίτια και τις επαύλεις πολλών ευγενών, καίμε τις καθολικές εκκλησίες. Τέλος απομονώνουμε και πολιορκούμε για ένα μήνα την βασίλισσα Μαρία-Μαργαρίτα της Ουγγαρίας γυναίκας του Βονιφάτιου και την αντιβασιλεία στην ακρόπολη της πόλης. Μετά από ένα μήνα ο Βονιφάτιος επιστρέφει και δολοφονεί 2500 από εμάς. Ηττηθήκαμε αυτή τη φορά, αλλά ο σπόρος επρόκειτο σύντομα να καρποφορήσει.

Είμαστε οι ζηλωτές που το έτος του Κυρίου 1342 καταλύσαμε την αυτοκρατορική εξουσία και για 7 χρόνια ιδρύσαμε την Κομμούνα της Θεσσαλονίκης. Εξεγερθήκαμε ενάντια στον αυτοκράτορα, ενάντια στους αριστοκράτες, στους τοκογλύφους, στους φράγκους έμπορες, στον διορισμένο από την Κωνσταντινούπολη αρχιεπίσκοπο. Πορευτήκαμε προς τα ανάκτορα του κυβερνήτη Συναδινού, καταδιώξαμε τους αριστοκράτες, λεηλατήσαμε τα σπίτια τους, καταργήσαμε την εξουσία

και πήραμε πίσω ό,τι μας ανήκε. Οι ευγενείς περίπου 1000 άτομα, όσοι επιζήσανε από την οργή μας, κατέφυγαν στην Κωνσταντινούπολη. Από εκεί μαζί με τον Κατακουζηνό που διεκδικούσε τον αυτοκρατορικό θρόνο οργάνωσαν την πολιορκία της πόλης. Για 7 ημέρες προσπαθούσαν ανεπιτυχώς να μας εκπορθήσουν και να καταστρέψουν τη νέα ζωή που δημιουργούσαμε. Ολόκληρη η πόλη βρίσκεται πλέον στα χέρια μας. Τους σπιούνους και όσους ήθελαν να συνθηκολογήσουν με τον εχθρό τους εκτελούμε στην κεντρική πλατεία (πλατεία ελευθερίας). Εγκαθιδρύουμε την άμεση δημοκρατία, την κοινοκτημοσύνη, την ισότητα και ισονομία, την αυτονομία μας από την κεντρική εξουσία και από κάθε αυταρχικό κυβερνήτη. Δίνουμε πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους νέους άνω των 18 ετών, διαγράφουμε τα χρέη, κατάσχουμε τα πλούτη των αφεντάδων, μειώνουμε τα έσοδα των παπάδων. Ο Ιωάννης Αποκαύκος στέλνεται από τον αυτοκράτορα στη θέση του διοικητή της πόλης, μια θέση εκ των πραγμάτων διακοσμητική στο καθεστώς της Κομμούνας. Η εξουσία βρίσκεται στην λαϊκή γενική συνέλευση της πόλης και στην αρετή λαϊκή γερουσία με πρόεδρο τον Μιχαήλ Παλαιολόγο. Μια μέρα του 1345 ο Ιωάννης Αποκαύκος καλεί τον Μιχαήλ Παλαιολόγο σε μια δήθεν συνάντηση και τον δολοφονεί, ταυτόχρονα καταφθάνουν ισχυρές δυνάμεις από τον στρατό του Κατακουζηνού και των εξορισμένων ευγενών. Αιφνιδιαστήκαμε, πολλοί από εμάς σκοτώθηκαν, άλλοι φυλακίστηκαν, αρκετοί εκδιώχθηκαν και οι περισσότεροι κρυφτήκαμε. Το πρότερο καθεστώς φάνηκε ότι κέρδιζε, εμείς φαινόταν ότι είχαμε συντριβεί παντοτινά.

Όμως η λαϊκή οργή ξαναφούντωσε. Ο Ανδρέας Παλαιολόγος, πρόεδρος του σωματίου των ναυτικών

τίθεται επικεφαλής του νέου επαναστατικού κινήματος. Οι Ζηλωτές ξαναερχόμαστε και πολλαπλασιάζομαστε γοργά. Βγαίνουμε από τις κρυψώνες μας και περνάμε στην αντεπίθεση. Ανοίγουμε τις φυλακές, οι φτωχοί έρχονται με το μέρος μας και πολλοί στρατιώτες συμμαχούν μαζί μας. Ο Ιωάννης Αποκαύκος μαζί με τους ευγενείς καταφεύγουν στην ακρόπολη. Τους καταδιώκουμε, τους γκρεμίζουμε κάτω από τα τείχη, τους κόβουμε τα κεφάλια και ακρωτηριάζουμε τα κουφάρια τους. Όλα τα σπίτια των πλούσιων λεηλατούνται και καίγονται, έτσι ξεκαθαρίζουμε πλήρως από τη φεουδαρχική και πλουτοκρατική αριστοκρατία

Το καλοκαίρι του 1349 ο Κατακουζηνός μαζί με τους εξόριστους ευγενείς επιστρέφει αυτή τη φορά με ισχυρές δυνάμεις. Ζήτησε τη βοήθεια του τούρκου Ορχάν και 20.000 τούρκοι πολιορκούν την πόλη. Ο λιμός που θέριζε τον πληθυσμό και η πολιορκία μάς ανάγκασε να ηττηθούμε. Ακολούθησαν οι μεγαλύτερες σφαγές στην ιστορία της πόλης. Ως ζηλωτές εξολοθρευτήκαμε και κυριάρχησαν πάλι οι ευγενείς, οι μοναχοί και οι συντηρητικοί. Για πολλούς αιώνες η πιο οργανωμένη, συνεπής και ενσυνείδητη ταξική λαϊκή εξέγερση κατά της τυραννίας ηττήθηκε. Η πορεία όμως δε σταμάτησε, θα ξαναβρούμε στους δρόμους

Είμαστε οι βαρκάρηδες, αναρχικοί με καταγωγή από τη Βουλγαρία που στις 29 Απριλίου του έτους του Κυρίου 1903 πυρπολούμε και ανατινάξουμε την οθωμανική αυτοκρατορική τράπεζα. Μια μέρα πριν, ανατινάξουμε το γαλλικό ατμόπλοιο Guadalquivir που ερχόταν από τη Μασσαλία και κατευθύνονταν στην Οδησό, ανατινάξουμε την ταχεία αμαξοστοιχία που ερχόταν από Κωνσταντινούπολη. Στις 29 Απριλίου ανατινάξουμε τους κεντρικούς αγωγούς φωταερίου και του νερού στη σημερινή οδό 26 Οκτωβρίου, τοποθετούμε βόμβες στο ζυθοπωλείο των μεγαλοαστών αφεντάδων της πόλης Αλάμπρα στην παραλία, τοποθετούμε βόμβες στην τράπεζα Μυτιλήνης, το Οθωμανικό ταχυδρομείο, το πολυτελές ξενοδοχείο Grand Hotel στο θέατρο Eden, στο στρατόπεδο Τοπ Χανέ. Τέλος τοποθετούμε δυναμίτη μέσα σε στοές που έχουμε σκάψει και ανατινάξουμε το μεγαλόπρεπο κτίριο της μεγαλύτερης τράπεζας της πόλης, της Οθωμανικής Αυτοκρατορικής Τράπεζας και τη Γερμανική Λέσχη στην οδό Φράγκων. Θα μας συλλάβουν και θα μας σκοτώσουν όλους μας.

Είμαστε οι καπνεργάτες που στις 9 Μαΐου του έτους του Κυρίου 1936 ξεσηκωθήκαμε ενάντια στα αφεντικά και την αστυνομία. Καταλάβαμε το καπνεργοστάσιο της Κομέρσιαλ (σημερινό εμπορικό κέντρο στην Τιμμοσκή και αμερικανικό προξενείο). Βγάλαμε τις μαύρες και τις κόκκινες σημαίες και ζητήσαμε την συμπαράσταση όλων των εργατών της πόλης. Οι τσαγκάρηδες, οι ραφτάδες,

οι οικοδόμοι, οι μεταλλουργοί, οι αυτοκινητιστές ξεσηκώθηκαν σε απεργίες για συμπαράσταση και έγινε πανθεσσαλονικιώτικη απεργία. Σε μια από της συγκεντρώσεις η αστυνομία ανοίγει πυρ και σκοτώνει 8 από εμάς επειδή τάχα εμποδίζουμε την κυκλοφορία. Τότε αρχίζουμε και χτυπάμε τις καμπάνες και αυθόρμητα χιλιάδες κόσμος απ'όλες τις συνοικίες γυναίκες και παιδιά κατεβαίνουν στο κέντρο. Οι χωροφύλακες σκοτώνουν άλλους 4-5 και τραυματίζουν γύρω στους τριακόσιους. Τα πλήθη πετροβολούμε την αστυνομία και τους κλείνουμε στα αστυνομικά τμήματα και στο διοικητήριο. Μερικοί από εμάς, οι αρχαιομαρξιστές, ρίχνουμε το σύνθημα να βάλουμε φωτιά στα τμήματα, να κάψουμε τους χωροφύλακες. Η ηγεσία του κκε δυσανασχετεί με την αυθόρμητη λαϊκή απεργία και θέλει να την αναχαιτίσει. Ο στρατηγός του Γ' σώματος στρατού Ζέππος στέλνει τους στρατιώτες για να μας διαλύσουν, αλλά αυτοί συναδελφώνονται μαζί μας και μας αγκαλιάζουν. Η πόλη έχει περάσει στα χέρια μας. Οι σταλινικοί όμως συμμαχούν με τον Ζέππο για να λήξει η απεργία. Τις επόμενες μέρες φτάνουν στρατεύματα και ιππικό από την Λάρισα τα οποία καταστέλλουν τελικά την απεργία και στέλνουν στην εξορία πολλούς από εμάς.

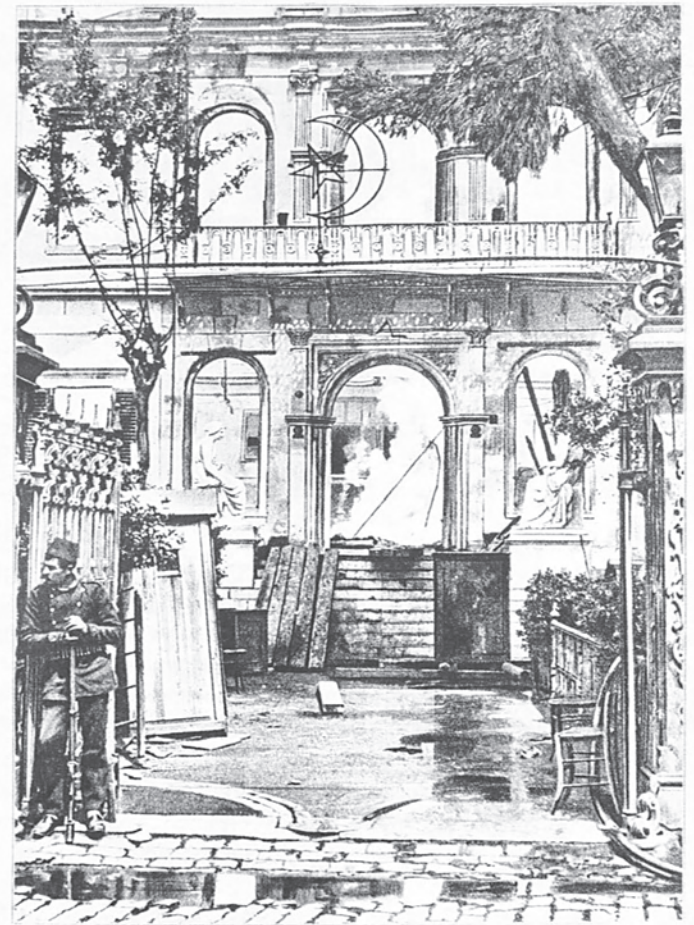
Διασχίσαμε τον αιώνα της τρέλας και της εκδίκησης και συνεχίζουμε την Πορεία.

Αυτοί, λένε για τους εαυτούς τους ότι είναι καινούργιοι και βαφτίζονται με νέα ονόματα CLOSE UP, EXPO, Μασούτης, IKEA, ΛΑΟΣ, GOUDIERS, συνοριοφύλακες, εμπορικό κέντρο Mediterranean, μέγαρο μουσικής, Hyatt Regency Casino δεν μας ξεγελάνε - είναι οι ίδιοι που υπήρχαν από πάντα: ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος και οι γότθοι στρατιώτες που μας έσφαξαν στον ιππόδρομο, οι ευγενείς και οι παπάδες που κύλησαν στο αίμα την κομμούνια των ζηλωτών, οι σταλινικοί και οι χαφιέδες που συμμαχήσαν για να καταστείλουν την απεργία των καπνεργατών, ο παλιός κόσμος που ματαίωσε τις εφορμήσεις μας και μας έκοψε κάθε σκάλα για την έφοδο στον ουρανό.

Σήμερα έχουν μια νέα Αυτοκρατορία, επιβάλλουν νέες δουλειές σε όλη την υδρόγειο, παριωτάνουν τους κύριους και αφέντες της Γης και της Θάλασσας.

Εναντίον τους διαρκώς, εμείς, τα πλήθη, εξεγερόμαστε μέχρι να έρθει εκείνο το έτος που δεν θα ανήκει σε κανένα κύριο.

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

LA FACADE DE LA BANQUE OTTOMANE APRES L'EXPLOSION ET L'INCENDIE

Τούρκος φρουρός μπροστά στα χαλάσματα της Οθωμανικής Αυτοκρατορικής Τράπεζας (σημερινό δημοτικό Ωδείο) στην οδό Φράγκων, που στις 29 Απριλίου του 1903 ανατινάχτηκε από τους αναρχικούς βαρκάρηδες.

Αυτοί, λένε για τους εαυτούς τους ότι είναι καινούργιοι και βαφτίζονται με νέα ονόματα ... δεν μας ξεγελάνε, είναι οι ίδιοι που υπήρχαν από πάντα... ο παλιός κόσμος που ματαίωσε τις εφορμήσεις μας και μας έκοψε κάθε σκάλα για την έφοδο στον ουρανό.

Η παράξενη πολιτεία και οι καλικάντζαροι

ένα χριστουγενιάρικο παραμύθι

ο παραμυθός Λιάκος

σκίτσα: 3dimos

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πολιτεία παράξενη, καμωμένη πάνω σε ένα δέντρο. Στο ψηλότερο κλαδί δέσποζε φαντασμαγορικό το άντρο του άρχοντα και των επιτελών του, ενώ λίγο παρακάτω βρίσκονταν οι επαύλεις των σοφών που 'χαν μεγάλες μεταλλικές αντέννες στις οροφές του, οι οποίες όμως δύσκολα διακρίνονταν από τα χαμηλά κλαδιά. Σ' όλα τα κατώτερα κλαδιά μέχρι και τη βάση του κορμού ζούσαν οι παράξενοι άνθρωποι, που άλλοι είχαν γεννηθεί σ' αυτό το δέντρο, κι άλλοι σε παραδιπλανά. Οι τελευταίοι έμεναν συνήθως στη βάση του κορμού, ίσως για να

μπορούν να μετακινούνται πιο εύκολα από δέντρο σε δέντρο.

Στα παλιά τα χρόνια, που οι άρχοντες της πόλης ήταν άρπαγες και αυταρχικοί, τα πράγματα ήταν ζόρικα για τους κατοίκους της παράξενης πολιτείας, οι πιο φτωχοί από τους οποίους αναγκάζονταν να αποδημήσουν σε άλλες πολιτείες, συχνά πέρα και από τη μεγάλη θάλασσα, και να δουλέψουν σκληρά για να μπορούν να ζήσουν. Ήταν όμως άνθρωποι τίμοι, επίμονοι και δουλενταράδες, τόσο που κατάφεραν και τον κακό άρχοντα να διώξουν και την πολιτεία τους όμορφη και πλούσια να κάνουν. Αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολη δουλειά. Τους βοήθησαν όμως και άνθρωποι που ήρθαν από άλλες πολιτείες, οι οποίοι δούλεψαν κι αυτοί σκληρά υπό αντίξοες συνθήκες όπως ακριβώς είχε συμβεί και με τους κατοίκους της πολιτείας μας παλιότερα, που ακόμα έχουν να το λένε για το τι δουλειά είχανε ρίξει για να φτιάξουν πλούσιες εκείνες τις μακρινές πολιτείες.

Η παράξενη πολιτεία πήρε το όνομά της από το εξής παράδοξο φαινόμενο που χαρακτήριζε τους κατοίκους της. Η μεγάλη πλειο-

ψηφία που ζούσε στα χαμηλά κλαδιά και τον κορμό, ένοιωθε άβολα και έκανε το παν για να μετακομίσει σε ψηλότερα κλαδιά. Φυσικά, εάν επιχειρούσαν να πάνε όλοι μαζί στο ψηλότερο κλαδί, τότε αυτό θα έγερνε και θα 'σπαζε. Ούτως η άλλως το ψηλότερο, όπως και όλα τα ενδιάμεσα κλαδιά δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς τον κορμό. Κι όμως οι κάτοικοι προσπαθούσαν ο καθένας μόνος του να πατήσει το κλαδί του άλλου για να ανέβει ψηλότερα, αντί να προτιμήσουν να γλιτώσουν το βασανιστικό σκαρφάλωμα μετακομίζοντας όλοι μαζί γύρω από τη βάση του κορμού.

Ήταν πάντως χαρακτηριστικό των κατοίκων της παράξενης πολιτείας πως, αν και τελείως απομονωμένοι μεταξύ τους, αρέσκονταν στο να κάνουν πάντα ό,τι τους λένε οι άλλοι. Κυρίως όμως ακούγανε και πιστεύανε τους σοφούς της πολιτείας, οι οποίοι κάθε απόγεμα φανέρωναν τη σοφία τους, μέσα από ένα μαγικό φωτεινό κουτί, που κάθε νοικοκυριό είχε στη μέση του σαλονιού. Το κουτί αυτό ήταν πράγματι μαγικό.

Μπορούσε να κάνει τους ανθρώπους να γελάσουν, να κλάψουν, να χαρούν ή να εξοργιστούν, και πάντα όλους μαζί, έτσι που κανέναν να μην νοιώθει μοναξιά.

Όταν η πολιτεία έγινε ζηλευτή για τη λάμψη και το μεγαλείο της –οι παππούδες για χρόνια θα διηγούνται πόσα στάδια είχε αυτή η πανάξια πολιτεία–, οι σοφοί διαπίστωσαν πως οι άνθρωποι που ήρθαν από άλλες πολιτείες φέρουν μέσα τους τον μέγα δαίμονα Ξένο, οπότε πρέπει να φυλάγονται από αυτούς. Τι να κάνουν οι παράξενοι άνθρωποι, φοβήθηκαν πολύ. Ποιος θα τους προστατέψει από τον δαίμονα Ξένο; Τα καλύτερα παλιάρια της πολιτείας ήταν ήδη επιφορτισμένα με το κνήγι του κακού δαίμονα που κρύβει μέσα της η ασπρόμαυρη σφαίρα, κι έτσι την κλωτσούσαν όλη την ώρα μπας και τον συντρίψουν. Κι ήταν τόσο αποτελεσματικά τα παλιάρια στο κνήγι του ασπρόμαυρου δαίμονα, που οι υπόλοιπες πολιτείες θεώρησαν χρέος τους να ευχαριστήσουν την παράξενη πολιτεία,

χαρίζοντάς της ένα μεγάλο ποτήρι φτιαγμένο από χρυσό. Ευτυχώς ο καλός άρχοντας είχε τη λύση. Έκανε πέρα τους εγωισμούς και τις έριδες του παρελθόντος, και για χάρη της κοινωνίας, ανέθεσε στα πρωτοπαλίκαρα του παλιού καταπιεστή άρχοντα, που και εκπαιδευμένοι ήταν και η καρδιά τους το 'λεγε, την εξαφάνιση του δαίμονα Ξένου.

Τότε οι σοφοί συνεδρίασαν, ανέτρεξαν στα σκονισμένα κιτάπια τους και απεφάνθησαν πως ο δαίμονας Ξένος δεν πρέπει να εξαφανιστεί. Η δαιμονική του ορμή είναι τόσο μεγάλη, που εάν χρησιμοποιηθεί σωστά και πειθαρχημένα μπορεί να αποβεί σωτήρια για τους πλέον κουρασμένους κατοίκους της παράξενης πολιτείας. Ο δαίμονας αυτός έχει βρώμικο αίμα οπότε και δεν θα

Τότε οι σοφοί απεφάνθησαν πως ο δαίμονας Ξένος δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να κάνει τις πιο δύσκολες και επικίνδυνες δουλειές, απαλλάσσοντας τους πολίτες της παράξενης πολιτείας από αυτές.

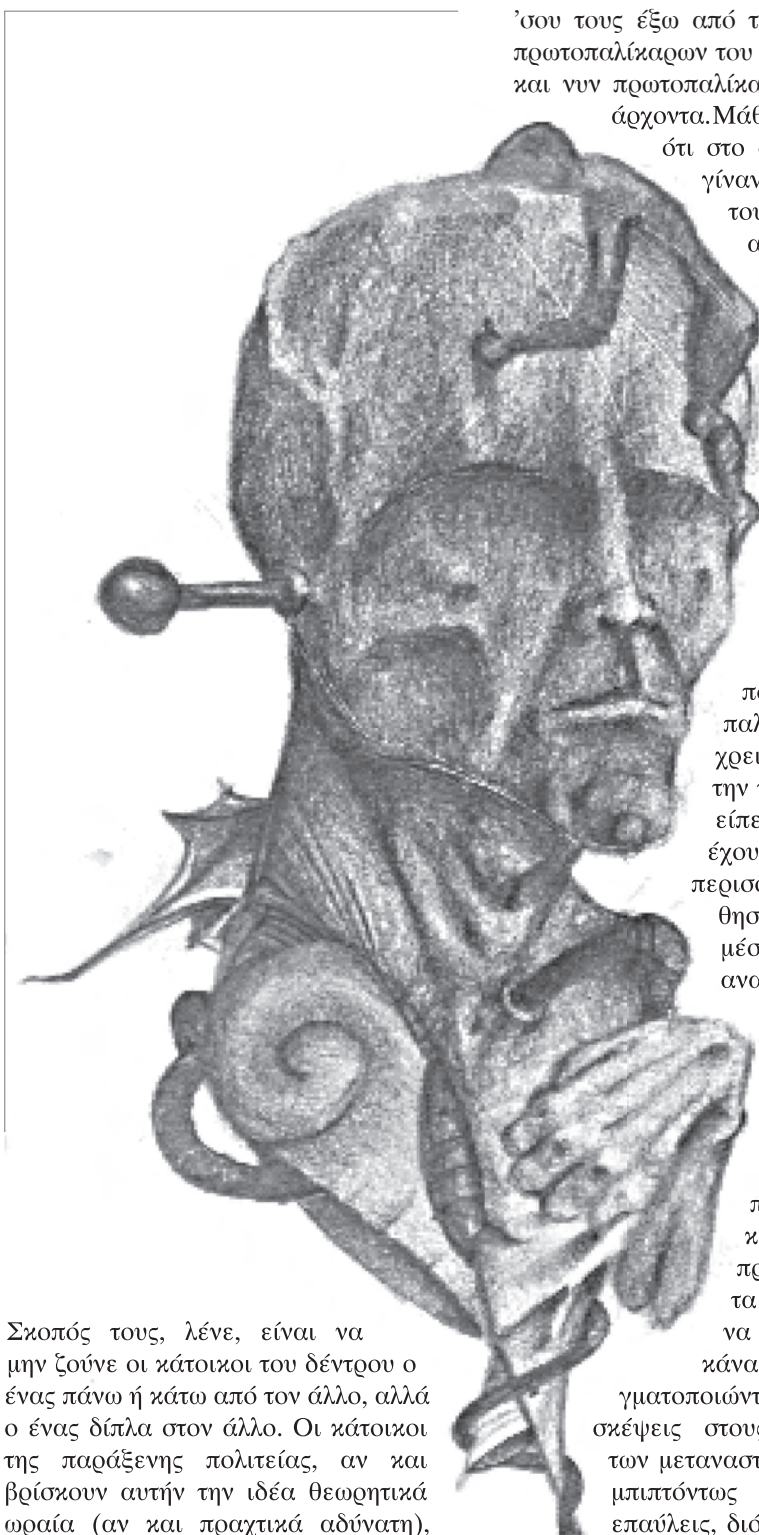
και επικίνδυνες δουλειές, απαλλάσσοντας τους πολίτες μας από αυτές. Θα πρέπει όμως να πάρει ένα γερό μαθηματάκι, ότι εδώ κάνουν κουμάντο οι καλοί, κι ότι αν βγάλει κιχ θα τον στείλουμε στα πευκάκια.

Από τότε που τα πρώην πρωτοπαλίκαρα του παλιού καταπιεστή, που πλέον προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στον καλό άρχοντα, έχουν αναλάβει να τρίζουν κάθε τόσο τα δόντια στον δαίμονα Ξένο (κι ενίοτε, με τις ευλογίες των σοφών, να του τα σπάνε), ο δαίμονας αυτός φοβάται τόσο, που με σκυφτό κεφάλι δουλεύει κάνοντας ακόμα πιο πλούσια την παράξενη πολιτεία.

Έτσι, η ζωή κυλάει γαλήνια, πρωί, πάει στη δουλειά, τρώει, γελάει, κλαίει, χαίρεται και θυμώνει μπροστά στο μαγικό κουτί, και το βράδυ όμορφα και ήσυχα κοιμάται. Πριν κοιμηθεί όμως, ρίχνει μια κλεφτή ματιά στα δροσερά κορίτσια που το φωτεινό κουμπί έχει γδύσει μ' έναν μαγεμένα ερωτικό τρόπο (χι, χι, χι...). Κι αν πάλι τα ματάκια της καλής μας πολιτείας κουραστούν από τη λάμψη του μαγικού κουτιού, μπορούν να απολαύσουν τα δροσερά κορίτσια από κοντά –και όχι μόνο τα ματάκια, αλλά και τα χεράκια και άλλα... (χι, χι, χι...)– σε ειδικά διαμορφωμένα καταστήματα που ο καλός της άρχοντας φρόντισε να φτιάξει. Τα κορίτσια σ' αυτά τα καταστήματα έχουν αποδημήσει από άλλες φτωχές πολιτείες, και η καλή μας παράξενη πολιτεία φρόντισε να μην τα αφήσει στο δρόμο, δίνοντάς τους μια δουλειά ως καλλιτέχνιδες, αλλά και το εξαιρετο δικαίωμα να έχουν άπειρους εραστές. Τα πρωτοπαλίκαρα φροντίζουν να κρατούν φοβισμένο (τρίζοντας και σπάζοντας δόντια) τον κακό δαίμονα που φέρουν μέσα τους τα δύσμοιρα κορίτσια, ώστε η ζωή να κυλάει γαλήνια και γι' αυτά.

Μεσα λοιπόν σ' αυτήν την μεγάλη και πλούσια παράξενη πολιτεία, μαζί με τους ανθρόπους ζούσαν κι οι καλικάντζαροι, χωρίς να έχουν και την αρμονικότερη σχέση, για να πούμε και την αλήθεια. Οι άνθρωποι φοβούνται και σιχαίνονται τους καλικάντζαρους γιατί, αντί για πρόσωπο, έχουν μαύρους μάλλινους σκούφους από τους οποίους εξέχουν μακριά βρώμικα μαλλιά, και το χειρότερο είναι ότι μπορούν να μεταμφιεστούν σε κανονικούς ανθρώπους με μια κίνηση, τραβώντας τον μάλλινο σκούφο. Αυτοί οι καλικάντζαροι είναι πλάσματα ύπουλα και υποχθόνια. Βασική τους ασχολία είναι να πριονίζουν το δέντρο πάνω στο οποίο είναι χτισμένο η πολιτεία και, πιστέψτε με, το κάνουν με πολύ μεράκι.

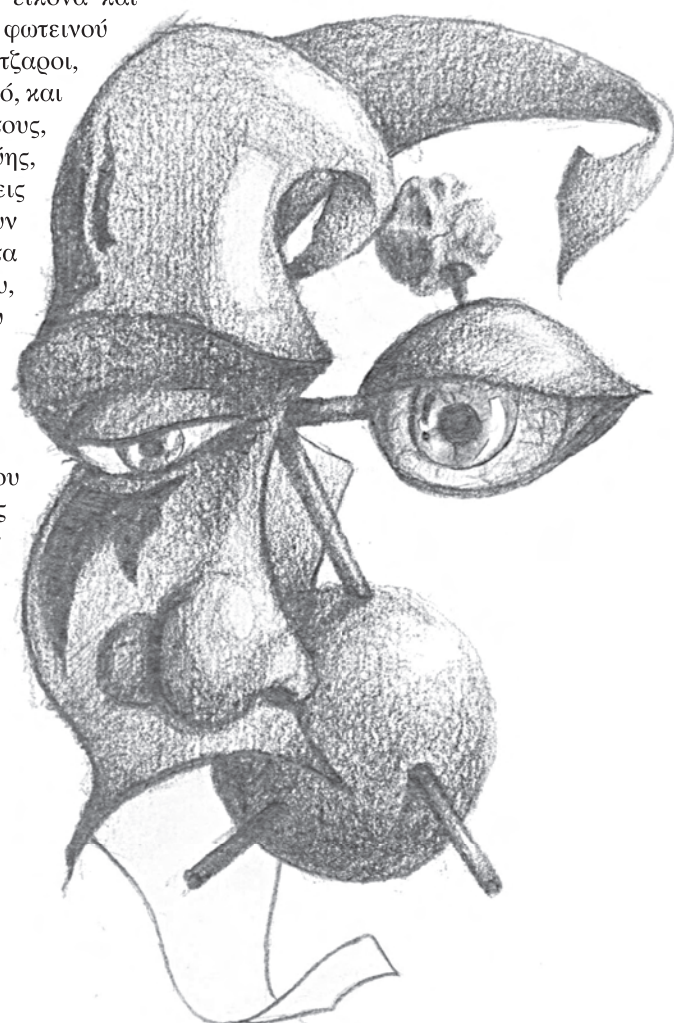
Ύσους τους έξω από το άντρο των πρώην πρωτοπαλίκαρων του καταπιεστή άρχοντα και νυν πρωτοπαλίκαρων του καλού μας άρχοντα. Μάθανε οι καλικάντζαροι ότι στο συγκεκριμένο άντρο γίνανε τελετές εξορκισμού του κακού δαίμονα με αίμα κατοίκων της πολιτείας, που δεν γεννήθηκαν σε αυτήν την πολιτεία, αλλά παρ' όλα αυτά ζούνε (όσο τους το επιτρέπει η αγαθή νεράιδα Εκπυρσοκρότηση) και δουλεύουνε για την ευημερία της δικιάς μας και άρα και δικής τους παράξενης πολιτείας. Τα πρωτοπαλίκαρα του άρχοντα χρειαζόντουσαν αίμα για την τελετή, κάποιος τους είπε ότι οι μετανάστες έχουνε μπόλικο και τους περισσεύει, οπότε προσπάθησαν με σύγχρονα μέσα (κλωμπ, ζώνες, αναμμένα τσιγάρα), να τους αποσπάσουν όσο μπορούσαν, δανεικό βρε αδερφέ. Βέβαια η διαδικασία απόσπασής είχε τελικά πολύ ενδιαφέρον και γούστο για τα πρωτοπαλίκαρα με τα μπλε, κι έτσι είπαν να το ξανακάνουν κάνα δυο φορές, πραγματοποιώντας ισάριθμες επισκέψεις στους τόπους διαμονής των μεταναστών (οι οποίοι παρεμπιπτόντως πρέπει να είναι επαύλεις, διότι μένουν πάνω από σαράντα άτομα εκεί), κρατώντας φυσικά και τα απαραίτητα αναμνηστικά με τη βοήθεια του μαγικού μαραφετιού που κανονικά είναι για να μιλάς αλλά πλέον μπορεί να αποτυπώνει και την καρφίλα, που 'ναι αμαρτία να πάει χαμένη.

Αυτά μάθανε οι καλικάντζαροι κι είπαν ότι το άντρο που συμβαίνουν τέτοια πράγματα πρέπει να έχει πιο μοντέρνα αισθητική, με λιγότερα τζάμια, χωρίς το κακόγουστο φυλάκιο, κάνα δυο κάρα ανάποδα κι ένα εκλεπτυσμένο φωτισμό από κοινούς πυρσούς του εμπορίου. Έχοντας μηδενική οικολογική συνείδηση, γεμίσανε τον τόπο με χαρτάκια που γράφαν τους λόγους για τους οποίους επέλεξαν να ανακαινίσουν αυτό το άντρο. Μέσα στα παραπάνω, αυτοί οι άξεστοι οι καλικάντζαροι, τόλμησαν να αμφισβητήσουν όχι μόνο το γεγονός ότι όλα τα πρωτοπαλίκαρα του καλού μας άρχοντα έχουν το δικαίωμα να συνομιιάζονται με όποια κοπέλα θέλουν χωρίς την απαραίτητη συγκατάθεσή της, αλλά και την κρίση του αξιότιμου σοφού δικαστή, ο οποίος, με βάση το αξίωμα «όταν μια γυναίκα λέει όχι, εννοεί ναι», δικαίωσε το πρωτοπαλίκαρο που απλά έπραξε το καθήκον του βιασμού.

Ανακαινίση βέβαια του άντρου καθόλου δεν άρεσε στα πρωτοπαλίκαρα, που ούτως ή άλλως έχουν μια πολύ μπανάλ αισθητική. Σε αντίθεση με αρκετούς κατοίκους—κυρίως αρχιτέκτονες ή

κινούμενους σε καλλιτεχνικούς χώρους—της παράξενης πολιτείας οι οποίοι βρήκαν την αισθητική παρέμβαση των καλικάντζαρων καίρια και αναγκαία. Τα πρωτοπαλίκαρα του καλού μας άρχοντα θυμώσανε πολύ που οι καλικάντζαροι πήγαν ακάλεστοι στο άντρο των βασιανιστών κι έτσι είπαν να τους εκδικηθούνε. Για τα πρωτοπαλίκαρα με τα μπλε, οι καλικάντζαροι δεν είναι παρά ένα μάτσο μέθυστοι αλήτες που κάνουν πάρτυ και φασαρίες στις πορείες, έτσι ο καλύτερος τρόπος να τους εκδικηθείς είναι να τους στερήσεις έναν καλό δισκοθέτη. Παίρνουν το λοιπόν τους δρόμους σβάρνα, ψάχνουν, βρίσκουν και γραπώνουν έναν δικό τους δισκοθέτη, ήταν δεν ήταν στην ανακαινίση. Αυτός θα πλήρωνε τη νύφη. Τελικά μια σπασμένη μύτη, ένας εξασθρωμένος ασπράγαλος και μια συλλογή από μάλωπες σε όλο του το σώμα—ελπίζουν οι καλικάντζαροι να του αφήσαν αλώβητα τα χέρια για να μπορεί να αλλάξει δισκάκια—δεν είναι και σπουδαίο τίμημα για τέτοια νύφη. Αφού δεν τον εκπυρσοκρότησαν τυχαία, κι ευχαριστώ να λέει το βρωμοκαλικαντζαράκι. Πάρε ένα δικαστηράκι να 'χεις και τα λέμε. Οι κατηγορίες βασίζονται στο ότι αφού είναι καλικάντζαρος γνωστός και μάλιστα υδραυλικός στο επάγγελμα, δεν μπορεί να μην ήταν στην ανακαινίση. Βρέθηκε κι ένας γείτονας που μπροστά στο μαγικό κανονάκι που σου κλέβει την εικόνα και την ψυχή, δήλωσε: «Ήταν όλοι τους καλικάντζαροι κανονικοί. Με μάλλινο σκούφο αντί για πρόσωπο. Τους είδα. Δεν ήταν κανείς μεταμφιεσμένος σε άνθρωπο», ο οποίος αργότερα, στο μεγάλο άντρο δήλωσε με παρηρησία: «Ναι, ναι. Ήταν αυτός που μου είπατε να πω ότι ήταν. Τον αναγνωρίζω».

Σας κούρασα παιδιά μου; Ε, από τότε η Σζωή κυλάει και πάλι στους κανονικούς της ρυθμούς στην παράξενη δένδρινη πολιτεία. Τα πρωτοπαλίκαρα ασχολούνται επαγγελματικά με την ανάπτυξη εμπορικών δεσμών της πολιτείας με άλλες (εισαγωγές & διανομές μαγικής πρέζας και μαγικών κορμιών), και στον ελεύθερό τους χρόνο με ξυλοδαρμούς αλλοδαπών και στα ντέρτια τους καμιά δολοφονία. Οι σοφοί στις επαύλεις τους με τις μεγάλες μεταλλικές αντένες ρυθμίζουν την εικόνα και τον ήχο του μαγικού φωτεινού κουτιού. Οι καλικάντζαροι, δεν λεν να βάλουν μυαλό, και συνεχίζουν το χαβή τους, καταλήψεις αλληλεγγύης, πορείες, συγκεντρώσεις και κατεβατά που βρίζουν τον άρχοντά μας και τα πρωτοπαλίκαρά του, και άλλα κατεβατά που θέλουν να μας πείσουν πως ο δαίμονας Ξένος υπάρχει μόνο στο μυαλό μας και στο φως του μαγικού κουτιού που στέλνουν οι μεταλλικές αντένες των σοφών μας, και διάφορα άλλα τέτοια αρετικά και άπιστα. Όσο για τους πολίτες της παράξενης πολιτείας... Ε, τι;

Σκοπός τους, λένε, είναι να μην ζούνε οι κάτοικοι του δέντρου ο ένας πάνω ή κάτω από τον άλλο, αλλά ο ένας δίπλα στον άλλο. Οι κάτοικοι της παράξενης πολιτείας, αν και βρίσκουν αυτήν την ιδέα θεωρητικά ωραία (αν και πρακτικά αδύνατη), δεν μπορούν να καταλάβουν το μένος των καλικάντζαρων απέναντι στον καλό μας άρχοντα και τους σοφούς μας σοφούς.

Πάντως δεν σιχαίνονται όλοι οι άνθρωποι τους καλικάντζαρους, αν και όλοι τους φοβούνται, για διαφορετικούς, όπως λένε, λόγους ο καθένας. Οι καλικάντζαροι λένε μεταξύ τους, γιατί δεν τους ακούει κανένας, πως οι άνθρωποι (τόσο αυτοί που τους σιχαίνονται όσο και οι άλλοι) τους φοβούνται, γιατί κανείς δεν θέλει πραγματικά να κατέβει από το δέντρο. Ούτε καν αυτοί που λένε ότι πρέπει όλοι να μετακομίσουν στη βάση του δέντρου, υπονοώντας ότι το σχήμα πάνω-κάτω δεν πρέπει να χαθεί τελείως.

Σε κάθε περίπτωση, αυτοί οι καλικάντζαροι είναι μεγάλος μπελάς. Χώνουν τη μύτη τους εκεί που δεν τους σπέρνουν και συν τοις άλλοις υπερασπίζονται αυτόν τον διάολο τον Ξένο. Λατρεύουν το ξωτικό Ελευθερία, ονομάζουν τον δαιμονικό τους εχθρό Ταξικό και πολύ τακτικά κάνουν τελετές που τις ονομάζουν Συνελεύσεις και επικαλούνται και κάποιο πνεύμα που το λεν Ομοφωνία ή κάτι τέτοιο. Σκέτοι αιρετικοί δηλαδή, για να μην πούμε και αναρχικοί και το χοντύνουμε.

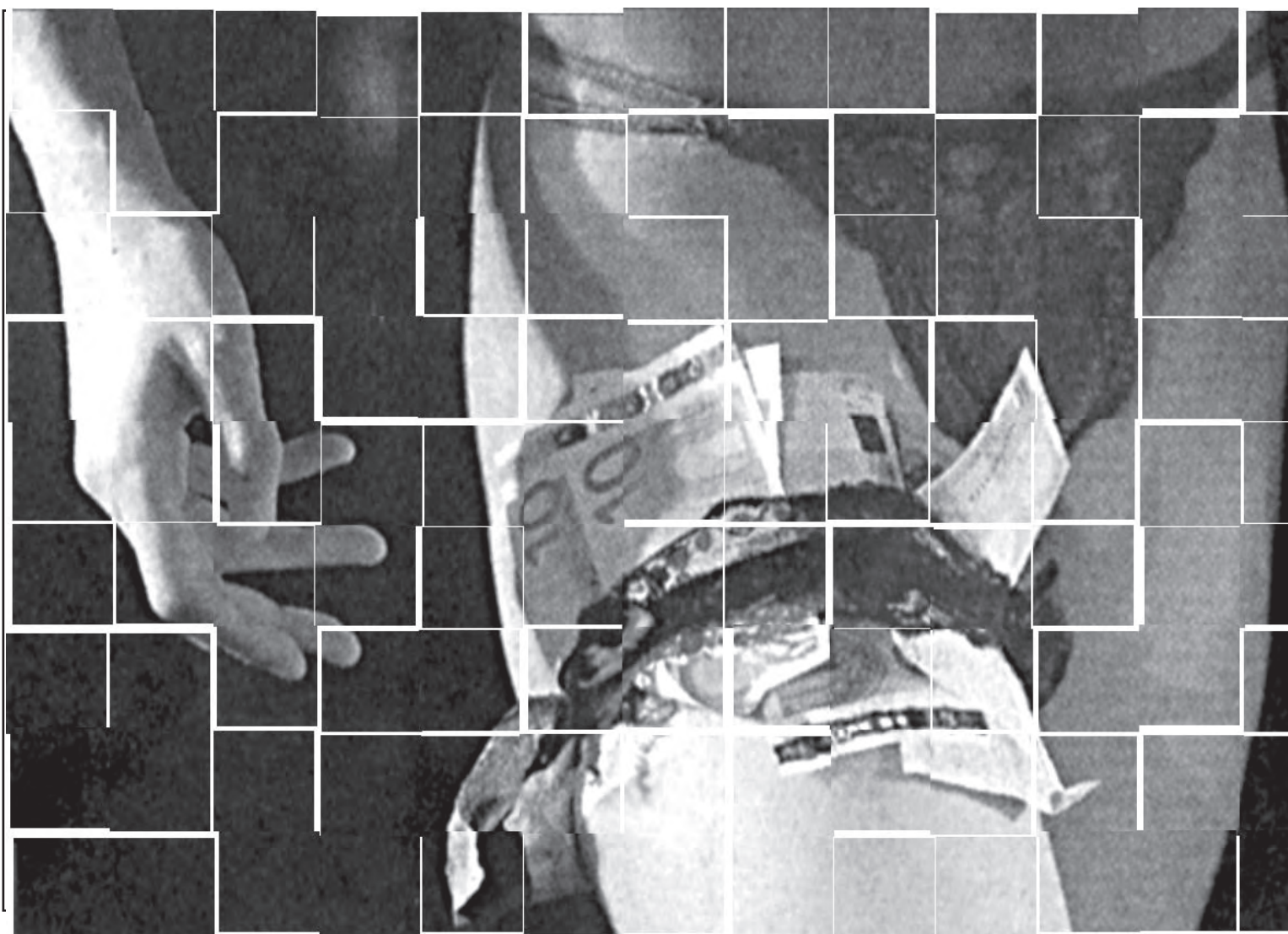
Πρόσφατα κιόλας, μετά από μία τέτοια τελετή-Συνέλευση, μαζευτήκανε καμιά 100σταριά απ' αυτούς τους διαόλους, και μετά φωνών και χοροπηδητών να

Η ανακαινίση βέβαια του άντρου καθόλου δεν άρεσε στα πρωτοπαλίκαρα, που ούτως ή άλλως έχουν μια πολύ μπανάλ αισθητική. Σε αντίθεση με αρκετούς κατοίκους—κυρίως αρχιτέκτονες ή

TRAFFICKING

Κλάρα Λ.

Τα κορίτσια-θύματα βιασμού ακόμα κι όταν καταφέρνουν να δραπετεύσουν από τα κολαστήρια φτάνουν στη σαπίλα της αστικής δικαιοσύνης που δεν κρατά ούτε καν τα προσχήματα.

Η πατρίδα ασελγεί σε σώματα

Η δυναμική με την οποία ανοίχτηκε την τελευταία δεκαετία ένα νέο πεδίο εκμετάλλευσης, το λαθρεμπόριο γυναικών και παιδιών, επαναπροσδιορίζει τα παγιωμένα μοντέλα ανάλυσης που αφορούν στο σύνολο της κοινωνικής πραγματικότητας. Αν δεν είναι εύκολα προσβάσιμος ο χώρος και ο χρόνος όπου λαμβάνει χώρα «ο μετασχηματισμός του σώματος σε εμπορεύσιμο πόρο προς χειρισμό και πώληση» (γιατί δεν μιλάμε για εργάτριες που παράγουν υπεραξία στο εργοστάσιο για έναν καπιταλιστή,

αλλά ερχόμαστε αντιμέτωποι/ες με σκιώδεις και τρομοκρατικούς μηχανισμούς, δύσκολα ελέγξιμους ακόμα και με θεσμικά μέσα), ωστόσο αρχίζουν να γίνονται ορατά με εξίσου δυναμικούς ρυθμούς κάποια από τα αποτελέσματα αυτής της κατάστασης.

Η ιδιωτική σφαίρα μετασχηματίζεται. Δεν πρόκειται για την πατριαρχική οικία που όλοι γνωρίζαμε, εξίσου ανέγγιχτη από την πολιτική σφαίρα κι όμως υπεύθυνη για την κοινωνική δομή στο σύνολό της, αλλά για απροσπέλαστα υπόγεια που, όσο σκοτεινά κι αν είναι, λειτουργούν με όρους αγοράς. Και η αγορά περιλαμβάνει μηχανισμούς, εμπλέκει υποκείμενα, οικοδομεί δίκτυα, χειρίζεται τους θεσμούς. Καταναγκαστική αναπαραγωγή, εκπόρνευση, βιασμοί, ξυλοδαρμοί, απειλές, έλλειψη δικαιωμάτων, εγκλεισμός συνθέτουν το ιδιωτικό. Έτσι ήταν παλιά – έτσι είναι και τώρα. Μόνο που μετατέθηκε το σκηνικό, όπως αντίστοιχα απωθήθηκε το κάτεργο στον τρίτο κόσμο.

Την ίδια βέβαια στιγμή επιβιώνουν μορφές κοινωνικού ελέγχου παρωχημένες για τα βλέμματα της Δύσης, όταν στο Ιράν μια πόρνη καταδικάζεται σε θάνατο διά λιθοβολισμού. Πρόκειται όμως για την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Μετασχηματισμένη η παραπάνω αναφερθείσα μορφή κοινωνικής αντίδρασης επαναλαμβάνεται σαν χιλιοπαιγμένο έργο εντός των θυρών ενός δικαστηρίου (αν φτάσει φυσικά ως εκεί), που απαιτεί από το θύμα να αναπαράγει με κάθε λεπτομέρεια τη σκηνή του βιασμού, μια πρακτική που έχει καταγγελλθεί ως δεύτερος βιασμός. Αλλά μάλλον πρέπει πλέον να μιλάμε για πολλαπλούς βιασμούς. Απ' τη μεταφορά και εμπορία, στον εξαναγκασμό στην πορνεία, στους καθημερινούς βιασμούς σε κορμί και ψυχή από τους πελάτες. Η είδηση από το μακρινό Ιράν είναι ανατριχιαστική και ενδεικτική για τα εκεί καθεστάτα. Η είδηση από τη γειτονική μας Αμαλιάδα μια κακή στιγμή του βραδινού δελτίου. Ακολουθώντας την ίδια γραμμή υποκρισίας οι ειδήσεις που καταφθάνουν από το μακρινό Γκουαντάναμο ή από τις φυλακές Αμπού Γκράιμπ περιγράφουν φρικιαστικά βασανιστήρια σε βάρος κρατουμένων. Ο μπάτσος της γειτονιάς μας (και η πρόταση διατυπώνεται με επίσης φρικώδη κυριολεξία) είναι ως ρόλος κοινωνικά απενοχοποιημένος

(ενώ εγγενώς φέρει τη βία), δικαιωμένος μάλιστα όταν εκτελεί τα καθήκοντά του, τα οποία τελικά επεκτείνονται μέχρι τους βιασμούς αλλοδαπών και τα βασανιστήρια Αφγανών μεταναστών. Σε μια από τις περιπτώσεις βιασμού ανήλικων αλλοδαπών ο οίκος-κολαστήριο όπου συνέβησαν οι βιασμοί βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής από το αστυνομικό τμήμα, απόσταση κοντινή και σε πραγματικό επίπεδο (αφού η πλειοψηφία των μπάτσων ήταν πελάτες και οι ιδιοκτήτες του είχαν την κάλυψή τους) αλλά και σε συμβολικό.

Τα κορίτσια-θύματα που καταφέρνουν να δραπετεύσουν από τα κολαστήρια φτάνουν στη σαπίλα της αστικής δικαιοσύνης που δεν κρατά ούτε καν τα προσχήματα. Μετά από αναβολές δικών, εξαφανίσεις υπόπτων, μετά από τον εξευτελισμό των θυμάτων στο δικαστήριο με τις συνεχείς εξοντωτικές ερωτήσεις όπως προαναφέρθηκαν, τα σχόλια στη διάρκεια της διαδικασίας που καταδικάζουν το θύμα και όχι το θύτη και υπαινίσσονται τη συμμετοχή της κοπέλας στο έγκλημα γιατί διαφορετικά θα μπορούσε να το αποφύγει, οι αθωωτικές αποφάσεις για τους βιαστές επιβεβαιώνουν ότι το φαινόμενο δεν ανήκει στην παθολογία του συστήματος αλλά στην ίδια τη δομή του.

Χίλιες και μία νύχτες

η περίπτωση της Ζέλντα Φιτζέραλντ

Κλάρα Λ.

Στο έργο του 'Ζωή, οδηγίες χρήσεως' ο Ζωρζ Περρέκ διατυπώνει την τεχνολογία ενός παιχνιδιού παζλ: "παρά τα φαινόμενα το παζλ δεν είναι ένα μοναχικό παιχνίδι: κάθε κίνηση που κάνει ο παίκτης του παζλ, ο κατασκευαστής του παζλ την έχει κάνει πριν απ' αυτόν. κάθε κομμάτι που ο παίκτης το πιάνει και το ξαναπιάνει, που το εξετάζει, που το χαϊδεύει, κάθε συνδυασμός που δοκιμάζει και ξαναδοκιμάζει, κάθε ψηλάφηση, κάθε διαίσθηση, κάθε ελπίδα, κάθε απογοήτευση, έχουν αποφασιστεί, έχουν υπολογιστεί κι έχουν μελετηθεί από τον ίδιο". Κάθε μοιρολατρία προϋπέθετε ένα παρελθόν που μυθολογήθηκε. Μια ιστορία που την ξεκλείδωσαν τα σαγηνευτικά χέρια του μύθου. Όσο εξυπνη κι αν ήταν η κίνηση του παίκτη, στη στοιχειωμένη σκακιέρα το παιχνίδι είναι στημένο. Σαν να έχει η ζωή οδηγίες χρήσεως που αν δεν τηρηθούν κατά γράμμα κάτι θα χαλάσει επικίνδυνα.

Κάποια βιογραφικά σημεία είναι ίσως χρήσιμα όταν σκιαγραφείται μια προσωπικότητα, περιττά όμως όταν η ιστορία κυνηγάει την ουρά της. Είναι περιπτώσεις στις οποίες βιογραφία μπορεί να σημαίνει δύο ημερομηνίες κι ανάμεσά τους πολλές σκιές. Η Ζέλντα Φιτζέραλντ γεννήθηκε στο Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα το 1900 - πέθανε το 1948 όταν το ψυχιατρείο στο οποίο νοσηλεύονταν έπιασε φωτιά. Το σήμα κατατεθέν στο βιογραφικό της έτσι κι αλλιώς είναι ο γάμος της με τον Francis Scot Fitzgerald. Σαν ένα εμπόδιο που πρέπει κανείς να υπερβεί για να την προσεγγίσει, όλα τα διηγήματα που έγραψε η Ζέλντα υπογράφτηκαν και από τον Scot. Η υπογραφή του ήταν απαραίτητος όρος στη δημοσίευσή τους. Μερικές μάλιστα φορές, εν είδει εκβιασμού, υπέγραφε μόνο αυτός προκειμένου να πληρωθεί ακριβότερα ένα αφήγημα. Με μια χρονική αλλά όχι νοηματική ακροβασία, ένα σχόλιο του Μπαρτ για το περιοδικό Elle υπογραμμίζει εύστοχα περίπου τα εξής: 'διαβάζουμε στις αγγελίες του περιοδικού Elle: η Jacqueline Ienoir (ένα μυθιστόρημα, δύο παιδιά), τι σημαίνει αυτό; Ο συγγραφέας είναι καλλιτέχνης. Του αναγνωρίζεται το δικαίωμα να ζει κάπως μποέμικα. Προσοχή όμως: οι γυναίκες δεν πρέπει να πιστεύουν πως μπορούν να επωφελούνται από τη σύμβαση αυτή χωρίς πρώτα να είναι υποταγμένες στον αιώνιο νόμο της θηλυκότητας. Οι γυναίκες ήρθαν στον κόσμο για να κάνουν παιδιά. Μπορούν να γράφουν όσο θέλουν, φτάνει η βιβλική τους μοίρα να μη διαταράσσεται από το δικαίωμα που τους παραχωρείται. Απευθυνόμενο στις γυναίκες το περιοδικό Elle λέει: είστε αντάξιες των ανδρών. Απευθυνόμενο στους άνδρες: η γυναίκα σας θα είναι πάντα γυναίκα.'

Η πραγματικότητα (για να μη συγχέουμε την ιστορία με τα φαντάσματά της) είναι αντεστραμμένη. Ο ίδιος ο Scot χρησιμοποιούσε αποσπάσματα από το ημερολόγιό της για να συμπληρώσει το δικό του έργο. Κι αυτό δεν το υπογραμμίζουμε επειδή παραβιάζει όρους περί πνευματικής ιδιοκτησίας, φυσικά. Δε θα το κάναμε ζήτημα αν η Ζέλντα πουλούσε τα πνευματικά της υπάρχοντα σε φτωχούς συγγραφείς. Το πρόβλημα βρίσκεται στο σημείο που μία ταυτότητα συγκροτείται σε βάρους μιάς άλλης, η οποία με τη σειρά της δεν έχει αέρα να αναπνεύσει. Συνθήκη καταστροφική που δεν περιορίζεται στα όρια της ιδιωτικής τους σχέσης, που ενδέχεται να μην περιελάμβανε την αδικία, αλλά εξωτερικευόταν σε συνθήκες κοινωνικές που δεν επέτρεπαν την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας. Αντίθετα και πιο επιθετικά υπαγόρευε την καταστολή των δυνατοτήτων απ' τη στιγμή που αυτές δεν αφομοιώνονταν κοινωνικά. Ο Hemingway περιέγραφε την Ζέλντα σαν την τρελή σύζυγο που από τη ζήλεια της υπονόμει το ταλέντο του Σκοτ. Αυτός είναι και ο τρόπος με τον οποίο έχει σκιαγραφηθεί ως χαρακτήρας στο έργο του. Πέρα από τα προσωπικά τους μίσση, ενώ το γεγονός είναι πως η Ζέλντα ήταν πολυγραφώτατη σε σύγκριση με την αγραφία που κατά διαστήματα καταλάμβανε τον Σκοτ και η οποία σχετιζόταν με το πάθος του για το ποτό, ο οικογενειακός τους φίλος Hemingway (και τον χρησιμοποιούμε εν προκειμένω γιατί συμπεκνώ-

νει τις αντιλήψεις της τότε αστικής διανοήσης- όχι επειδή μας ενδιαφέρει ως πρόσωπο) δεν είχε άλλους κώδικες να προσλάβει τον δυναμισμό μιας γυναίκας που διεκδικούσε το ελεύθερο ξετύλιγμα της προσωπικότητάς της. Η Ζέλντα ασφυκτιούσε συχνά στο φαλλοκρατικό καθεστώς του σπιτιού του διάσημου συγγραφέα και διατύπωνε ρητά τη δυσαρέσκειά της. Στο έργο της (στο οποίο εν πολλοίς αξιοποιεί το αυτοβιογραφικό υλικό της) έχει αποτυπωθεί πλάγια ή άμεσα και η ασφυξία και η καταδίκη αυτής. Ψήγματα (όπως τιλοφορείται συλλογή διηγημάτων της) μιας ζωής μάλλον μεγαλοαστικής, κορίτσια δυναμικά, προικισμένα, άσπαρα, κέντρο και περιθώριο των τρελών χρόνων και της τζαζ, των δείπνων, των δεξιώσεων, των καταχρήσεων και πειραματισμών με συμπεριφορά εξεζητημένη, επιδεικτική, εκκεντρική. Μέσα απ' αυτό το περιβάλλον που συνδύαζε εκρηκτικά γνώση και απόγνωση, έρωτα και βία προέκυψε και η Ζέλντα και το έργο της. Αλλά εδώ δεν πρόκειται να κάνουμε κανενός είδους φιλολογίζουσα κριτική, θα αξιοποιήσουμε τα στοιχεία εκείνα που καταφάσκουν στην υπόθεση εργασίας μας. Και η μεγαλύτερη κατάφαση σ' αυτήν είναι ο θάνατος της Ζέλντα. Τα χρόνια μετά το 1930 η Ζέλντα νοσηλεύτηκε σε διάφορα ψυχιατρεία. Οι κύκλοι της στα σπίτια των τρελών τελείωσαν το 1948, όταν το ψυχιατρείο στο οποίο νοσηλευόταν έπιασε φωτιά, παρακολουθώντας τέλεια την κατάληξη κοινών πεπρωμένων. Της Βίβιαν Έλιοτ, της Καμιλ Κλωντέλ...

μυθιστορήματα που οι ήρωες εμφανίζονται με άλλες ιδιότητες σε κάθε κεφάλαιο. Αλλά από τη μια δεν είναι πάντα γόνιμο το κοινωνικό έδαφος (όσο το ακαδημαϊκό για παράδειγμα) για τόσο προωθημένες καταστάσεις, από την άλλη το γεγονός ότι οι ρόλοι λειτουργούν ως διάπτοντες αστέρες δεν σημαίνει επ' ουδενί ότι έχουν σπάσει, όπως η επισφαλής εργασία δεν έχει καταργήσει τον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς. Τα κοινωνικά στερεότυπα και οι μηχανισμοί κατασκευής τους έχουν μετασχηματιστεί, αλλά κάθε φορά διαφορετικά υλικά παγιώνονται στην ίδια δομή. Και σημασία τελικά έχει αυτή η παγίωση. Γιατί για να επιβιώνει το υπάρχον χρειάζεται να οριοθετεί τον εαυτό του. Όσο διαφορετικό κι αν είναι το κέντρο από το περιθώριο το ένα υπάρχει για να ορίζει το άλλο. Το υποκείμενο που εξορίζεται δεν είναι το ίδιο, αλλά υπάρχει εξορία. Οι διαδρομές της έχουν χαρτογραφηθεί και πρέπει να τις διαβάσουμε γιατί πάντα υπάρχουν. Γιατί κάθε κοινωνία καταδικάζει το διαφορετικό, εφευρίσκει

Εσταυρωμένους που πρέπει να σωθούν, όπως 'ο Κρόνος καταπίνει τα παιδιά του'. Αυτές οι ιστορίες μας λένε απλά πως οι διαχωρισμοί σημαίνουν θάνατο κι όποτε λέμε: 'Ο Άλλος είμαι εγώ', κοιτάζουμε στο μέλλον.

Οι κατηγορίες γυναίκα/ ευαισθησία/ καλλιτέχνης/ δα/ τρέλα που βρίσκονται σε μία συνέχεια η μία με την άλλη φτιάχνουν ένα στερεοτυπικό σύστημα που ανταποκρίνεται σε θετικά ή αρνητικά πρόσημα εξ ορισμού και επαναλαμβάνεται με σχετική επιμονή μέσα στο χρόνο σαν να μη μεσολαβεί τίποτα ανάμεσα στις κάθετες γραμμές. Αυτό που ενδιαφέρει δεν είναι να αποκαταστήσουμε την ιστορική τους σημασία (η οποία ίσως εν πολλοίς και να έχει αποκατασταθεί, επιφύλασσόμαστε) ούτε να δημιουργήσουμε νέα πρότυπα ή αντιπρότυπα σε φεμινιστικά ενοχλητικές εκκολαπτόμενες καλλιτέχνιδες. Σε εποχές που ο κοινωνικός έλεγχος και η κοινωνική καταδίκη λειτουργούσαν αυτόματα, 3-4 ιδιότητες όπως οι παραπάνω αρκούσαν για να ενεργοποιηθούν οι μηχανισμοί τους. Μπορεί η μεταμοντέρνα συνθήκη να είναι πιο σύνθετη και οι ρόλοι να κονιορτοποιούνται για να υποστασιοποιηθούν ανά πάσα στιγμή, όπως στα

Οι κατηγορίες γυναίκα/ ευαισθησία/ καλλιτέχνης/ δα/ τρέλα, που βρίσκονται σε μία συνέχεια η μία με την άλλη φτιάχνουν ένα στερεοτυπικό σύστημα που ανταποκρίνεται σε θετικά ή αρνητικά πρόσημα εξ ορισμού και επαναλαμβάνεται με σχετική επιμονή μέσα στο χρόνο σαν να μη μεσολαβεί τίποτα ανάμεσα στις κάθετες γραμμές.

Το τσουνάμι της εξιλέωσης

Γιατί προκάλεσε την παγκόσμια φρίκη και το τεράστιο ανθρωπιστικό κύμα ο θάνατος των 200.000 ανθρώπων από το τσουνάμι στην Ν.Α Ασία ενώ τα εκατομμύρια των μικρών παιδιών και ενηλίκων που πεθαίνουν κάθε χρόνο από πείνα μας αφήνουν σχετικά αδιάφορους. Τι σημαίνει άραγε για το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα να διεξάγει μια παγκόσμια ανθρωπιστική καμπάνια ενώ ταυτόχρονα παράγει μαζικό θάνατο όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία αυτού του πλανήτη;

Μόνο το τελευταίο εξάμηνο 60 χιλιάδες αυτονομιστές αντάρτες σκοτώθηκαν από τον κυβερνητικά στρατεύματα της ινδονησίας, ενώ για πάρα πολλά χρόνια στο ανατολικό τιμόρ η ινδονησία δολοφονούσε μαζικά όποιους ντόπιους αντιστέκονταν στο στρατιωτικό καθεστώς που είχε επιβάλει ο κατακτητής, με την αμέριστη συμπαράσταση της δύσης.

Όλες αυτές τις δεκαετίες το τσουνάμι της ανθρωπιάς αγοράζε παπούτσια made in Indonesia, ρούχα, ταξίδευε στους εξωτικούς προορισμούς για 12 χρόνια κοριτσάκια.

Η παραπάνω αφίσα λέει:
"Οι πρώτοι αιχμάλωτοι πολέμου της Αυστραλίας
Σε περίπτωση που ξεχνάμε"
αιχμάλωτοι των αποικιακών πολέμων που εξαπέλυσε
η δύση εδώ και αιώνες και συνεχίζει με αμείωτο
ρυθμό και ένταση βίας ως τις μέρες μας.

Οι πολίτες του ανεπτυγμένου κόσμου, αντίθετα με τους φτωχούς, μπορούν να ζουν σε ενισχυμένα κτίρια μακριά από περιοχές που πλημμυρίζουν, ποτάμια που ξεχειλίζουν και λόφους που κατολισθαίνουν. Οι πολίτες του ανεπτυγμένου κόσμου, σε αντίθεση με τους φτωχούς, διαθέτουν συστήματα έγκαιρης προειδοποίησης, πρόγνωσης και ενημέρωσης του πληθυσμού. Οι πολίτες του ανεπτυγμένου κόσμου, σε αντίθεση με τους φτωχούς, έχουν αυτοκίνητα και φορτηγά, με τα οποία μπορούν να απομακρυνθούν γρήγορα από την επερχόμενη λαίλαπα. Και οι πλούσιες χώρες, σε αντίθεση με τις φτωχές, μπορούν να συγκεντρώσουν γρήγορα προμήθειες τροφίμων, νερού, ηλεκτρογεννήτριες, και να κινητοποιήσουν ιατρικό προσωπικό και συνεργεία διάσωσης.

Ο πλούτος της δύσης, ο καταναλωτικός παράδεισος, ο μεθυστικός πλεονασμός είναι δυνατός μόνο μέσα από την λεηλασία του υπόλοιπου πλανήτη. Για να είναι αποδοτική αυτή η λεηλασία ακολουθείται για τον υπόλοιπο κόσμο μια πολιτικής αναγκαστικής υπανάπτυξης. Κυβερνήσεις που εκλέγονται με βάση συμφέροντα δυτικών εταιρειών και κρατών, πραξικοπήματα, ειρηνευτικές αποστολές. Κρατούν τους πληθυσμούς πειθαρχημένους με την στρατιωτική δύναμη. Οι ντόπιοι δικτάτορες μαζί με τα δυτικά αφεντικά αρπάζουν όλο τον πλούτο αυτών των χωρών διατηρώντας το απαραίτητο επίπεδο εξαθλίωσης στους τοπικούς πληθυσμούς. Όλα αυτά εξασφαλίζουν την διαρκή ροή αγαθών από τον υπόλοιπο πλανήτη. Αγαθών από την εξευτελιστική εργασία δισεκατομμυρίων ανθρώπων και την αρπαγή του φυσικού πλούτου.

Το τίμημα αυτής της πολυτέλειας, το τίμημα της δικιά μας ευημερίας το πληρώνουν άλλοι. Το πληρώνουν τα τρία εκατομμύρια φτωχά παιδιά που θα πεθάνουν φέτος από ελονοσία, παρότι η εύκολη πρόληψη (κουνουπιέρες εμβαπτισμένες σε εντομοαπωθητικό) και θεραπεία (ανθελονοσιακά φάρμακα) θα

μπορούσε να τα σώσει. Δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι στο Μπανγκλαντές δηλητηριάζονται κάθε μέρα από το αρσενικό που υπάρχει σε πολλά πηγάδια της χώρας.

Ο καπιταλισμός ως ένα παγκόσμιο σύστημα με την καρδιά του να χτυπάει στη δύση για να υπάρχει και να συντηρεί σε καθεστώς λήθαργου του δυτικού υπηκόου χρειάζεται να αποσπά από αυτούς την συναίνεση εξαγοράζοντας τους με αγαθά. Φυσικά και οι δυτικοί καταναλωτές δεν είναι τα αθώα θύματα μια συνωμοσίας του κεφαλαίου και των κρατών. Έχουν βολευτεί στο βούρκο της κατανάλωσης. Έχουν μάθει πια να μην βλέπουν τίποτα πέρα από την πάρτυ τους.

Το σύστημα αυτό σκορπά τον θάνατο μαζικά στον πλανήτη κάθε στιγμή σε όλα τα μήκη και πλάτη της υδρογείου. Κανονικά το παγκόσμιο ενδιαφέρον θα είχε στραφεί για λίγα λεπτά τηλεοπτικού χρόνου ανάμεσα στο fame story και το κυριακάτικο ποδοσφαιρικό ντέρμπι. Αλλωστε αυτό συμβαίνει καθημερινά. Η ποιοτική διαφορά της επικοινωνιακής έκρηξης έγκειται στο θάνατο πολιτών της δύσης. Η αξία της ζωής του δυτικού είναι σαφώς ανώτερη. Από την άλλη, σε μια δυτική κοινωνία που καταναλώνει αδηφάγα θάνατο για να διατηρεί ένα πρόσημα ζωτικότητας η ύπαρξη χιλιάδων τουριστών με κάμερες αποτέλεσε βασικό αίτιο της «ευαισθητοποίησης». Χωρίς αυτούς τους εθελοντές της κοινωνίας του θεάματος οι μηχανισμοί συγκίνησης του δυτικού δεν θα είχαν κινητοποιηθεί.

Ουσιαστικά το παγκόσμιο σύστημα αναζωογονήθηκε καίρια από αυτή την καμπάνια σε επίπεδο συναίνεσης καθώς μια πολιτική ξεκαρφώματος όταν απευθύνεται σε έναν μωπικό λόγω της αυταρέσκείας του πληθυσμό, πολλαπλασιάζεται αυτόματα. Η ίδια τακτική που εφαρμόστηκε και με την αυτοκαταγγελία για τα βασανιστήρια στις φυλακές του Αμπού Γκάμπι στο Ιρακ. Καταγγέλω τον εαυτό μου για κάτι, ώστε να νομιμοποιήσω τα υπόλοιπα εγκλήματα που κάνω.

Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε για καταστροφές και δυστυχία. Αυτά είναι καθημερινότητα στις ακτές του Ινδικού.

Οι τόποι αυτοί φιλοξενούν τις πιο βρόμικες ανάγκες της δύσης και των υπηκόων της. Αυτό που στη δύση λογαριάζεται σαν απλή ματαιοδοξία, αποδεκτή από όλους – για τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητες του βέβαια – βρίσκει τους παραγωγούς του στην ανατολή και τον τρίτο κόσμο. Εκατομμύρια "άθλιοι" δουλεύουν για ψίχουλα, γυναίκες και παιδιά εκπορνεύονται, η γη καταστρέφεται για τις πρώτες ύλες ή για να γίνει χωματερή για τα απόβλητα της βαριάς βιομηχανίας ή στην καλύτερη φτηνό θέρετρο.

Η φιλανθρωπία ήθελε να γίνει το αντίδοτο αλλά το μόνο που κατάφερε είναι το ηθικό ξέπλυμα του αίσχους που συνιστά η σχέση των δυο αυτών κόσμων. Και κυρίως η φιλανθρωπία στη δύση είναι ένα ακόμα πεδίο ανταγωνισμού και επιβεβαίωσης. Και οι άνθρωποι αυτοί είναι τυχεροί που βρέθηκαν σ' αυτή και όχι σε κάποια άλλη αρένα του δυτικού πολιτισμού. Δεν αγνοούμε τον κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε, να εξομοιώσουμε προθέσεις και πράξεις που δεν έχουν καμία σχέση με την κυριαρχία. Όμως, όπως και στον πόλεμο έτσι και εδώ τα ευγενικά συναισθήματα χρησιμοποιούνται κατά τρόπο ποταπό και συνεργάζονται με τα όπλα και την πείνα για να διδάξουν στους "κακόμοιρους" αυτό που στη δύση θεωρείται ο πιο σωστός τρόπος αντιμετώπισης της δυστυχίας: την παθητικότητα.

Η ταύτιση υπηκόων και εξουσίας με στόχο την φιλανθρωπία δεν θα μπορούσε παρά να εξυπηρετεί τα σχέδια των δευτέρων. Οικονομική διείσδυση, γεωπολιτικά σχέδια, εξωτερική πολιτική, βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να αναπτυχθούν. Τα κράτη ψαρεύουν με δανεικό από τους υπηκόους τους δόλωμα. Ενώ αυτοί καταχρώνται το "δικαίωμα στην άγνοια" για να επιδοθούν βολικότερα σ' αυτά που εν πολλοίς έχουν εκβιαστεί να κάνουν.

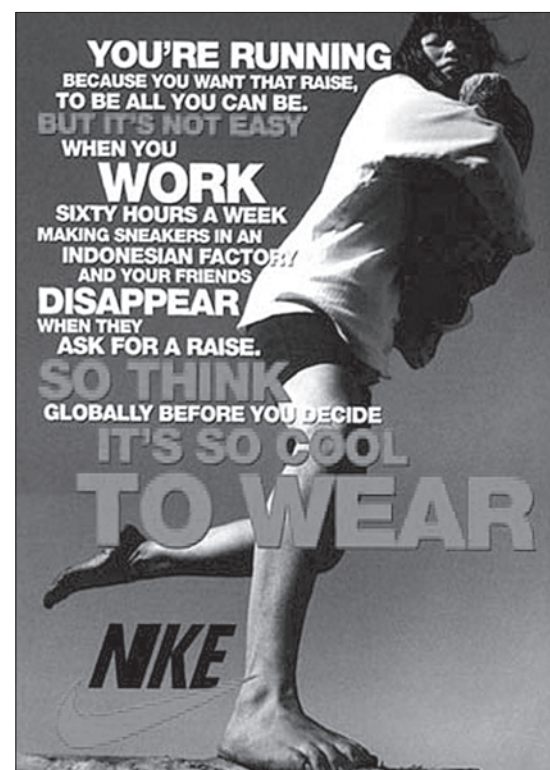
Ακολουθώντας τις ψυχώσεις του τύπου που ψάχνει για τραγωδίες στα ρηγά (εύπεπτες, γρήγορες, τεράστιες σαν χάμπουργκερ) ενώ μέχρι πρότινος έκλεινε τα μάτια στο εκατομμύριο 60000 ανταρτών στην Ινδονησία, που βαρέθηκε εδώ και μια δεκαετία να ασχολείται με τους λιμοκτονούντες της Αφρικής και τόσα αλλά που βοούν για την χειραγωγημένη

μεροληψία της συμπόνας. Και η αλήθεια μπορεί να βρίσκεται αλλού. Οι αμερικανοί θέλουν να καλοπιάσουν έναν κόσμο ολόκληρο που τους θεωρεί δολοφόνους, οι αυστραλοί φοβούνται μην αναγκαστούν να βουλιάσουν κι άλλους πρόσφυγες (αλήθεια αυτό ποιος το θυμάται;) και η ελλαδίτσα μακιγιάρεται για να κοιταχτεί μετά στον καθρέφτη περήφανη (το 2004 καλόμαθε!). Μόνο που οι δυτικές κοινωνίες έχουν αποδεχτεί χρόνια τώρα σαν καθρέφτη τους την τηλεόραση. Και τέτοιες μέρες οι κόλακες υμνούν την αθωότητα.

Ενώ λοιπόν οι πιο άτυχοι πνίγονται στα βαθιά νερά, σε κάποια γωνία, κάνοντας τους εντελώς ανυποψίαστους για το αίμα που πάντα θα λερώνει τα χέρια τους, στο κέντρο ενός χορού μεταμφιεσμένων, οι άνθρωποι της εξουσίας εξακολουθούν να χορεύουν, σκασμένοι στα γέλια από τις ίδιες τους τις χοντράδες. Για το πώς μπορούν και βγαίνουν πάντα κερδισμένοι εκεί όπου θηλιές έπρεπε να σφίγγουν γύρω από το λαϊκό τους.

Στον φιλανθρωπικό οχετό υποβόσκει μια πατερναλιστική νοοτροπία συνειδητή ή όχι δεν ενδιαφέρει, που ως κίνητρο έχει το εξαγνισμό της δικιάς της συνείδησης. Και αυτό γιατί αν υπήρχε κάτι πιο βαθύ και ουσιαστικό, αν την απασχολούσε και την ενδιέφερε η εξαθλίωση θα έκανε κάτι. Δεν θα αντιμετώπιζε τους θανάτους εκατομμυρίων παιδιών από πείνα και την καταστροφή του πλανήτη σαν μια συστάδα αριθμών σε μια εφημερίδα.

Όσο για το ελληνικό "θαύμα" των 17 εκατομμυρίων ευρώ, ας χαλαρώσουν οι φιλόπρωχοι γιατί στα βαλκάνια ο ελληνικός στρατός, τα ταγματα θανάτου σεξοτουριστών, και τα ελληνικά αφεντικά έχουν αναλάβει ό,τι οι «μεγάλοι σύμμαχοι» στον υπόλοιπο πλανήτη.

Αντιδιαφήμιση ενάντια στη Nike

"τρέχεις επειδή θέλεις σ' αυτή την κούρσα να δώσεις όλα όσα μπορείς, αλλά δεν είναι τόσο εύκολο όταν δουλεύεις 60 ώρες την εβδομάδα φτιάχνοντας αθλητικά παπούτσια σε ένα εργοστάσιο στην ινδονησία και οι φίλοι σου εξαφανίζονται όταν ζητούν αύξηση του μισθού τους, επομένως σκέψου παγκόσμια πριν αποφασίσεις ότι είναι τόσο τρέντυ να φορέσεις NIKE"

σκέψεις αντιαποικιοκρατικές